PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

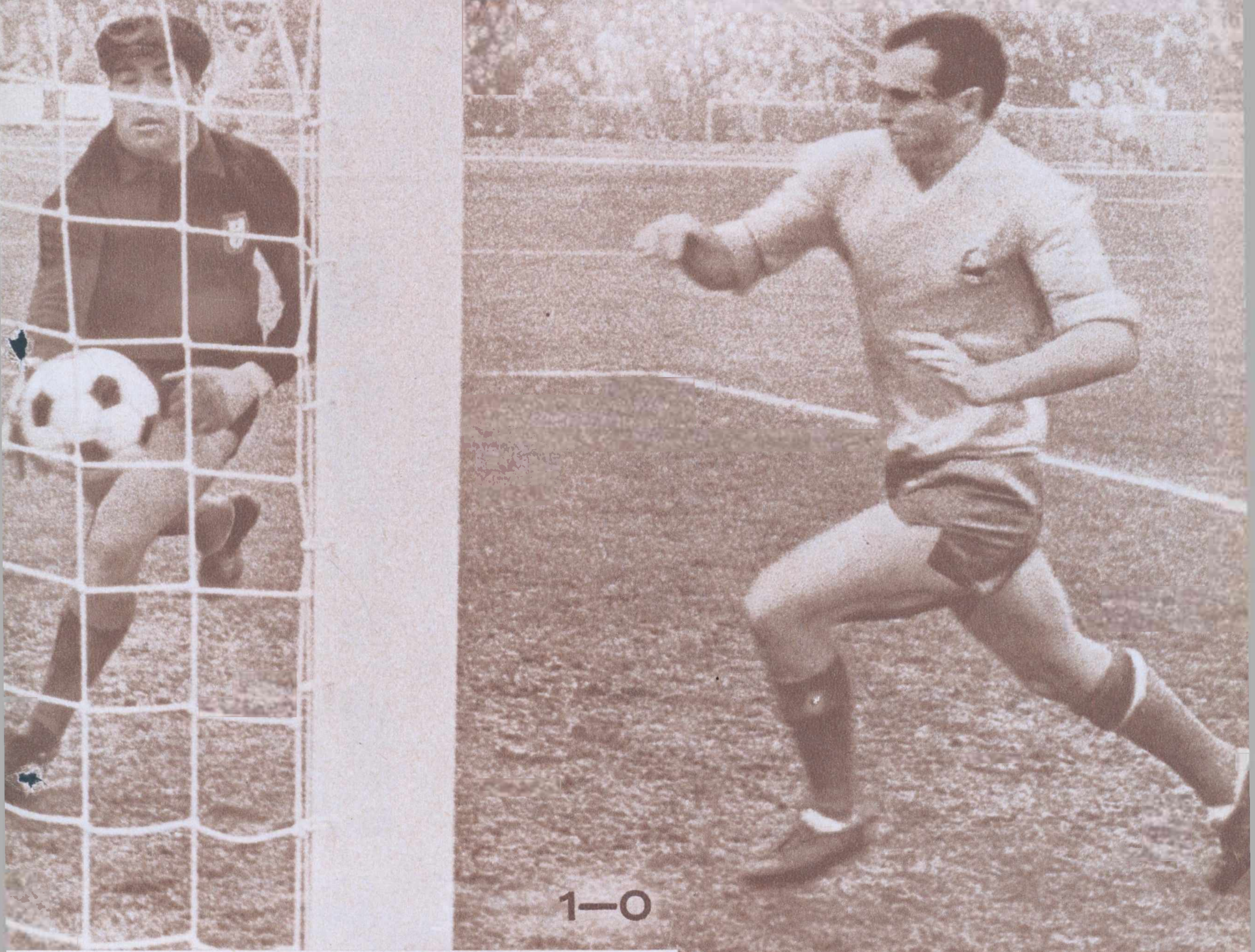
REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 22 (165) NOIEMBRIE 1965 — Anul XVIII

ROMÂNIA 2
PORTUGALIA 0

În fotografii — cele două goluri ale partidei

Foto: P. ROMOȘAN și E. CIȘMAȘ

1—0

2—0

Interviul nostru cu EUSEBIO

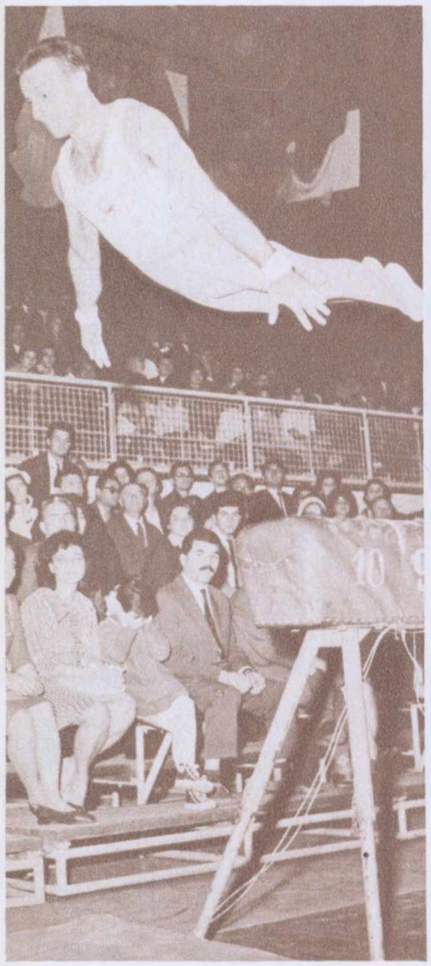
INTERNAZIONALE DIN NOU LA BUCUREȘTI

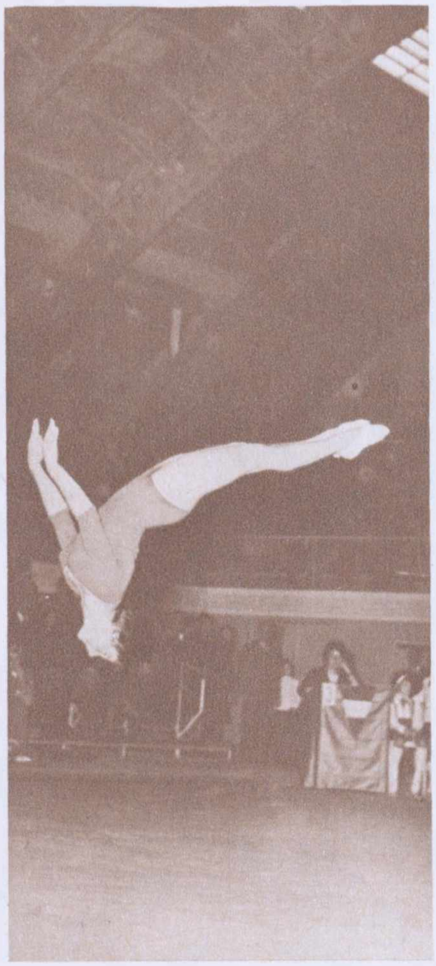

FOTOCRONICA SPORT ■ FOTOCRONICA SPORT

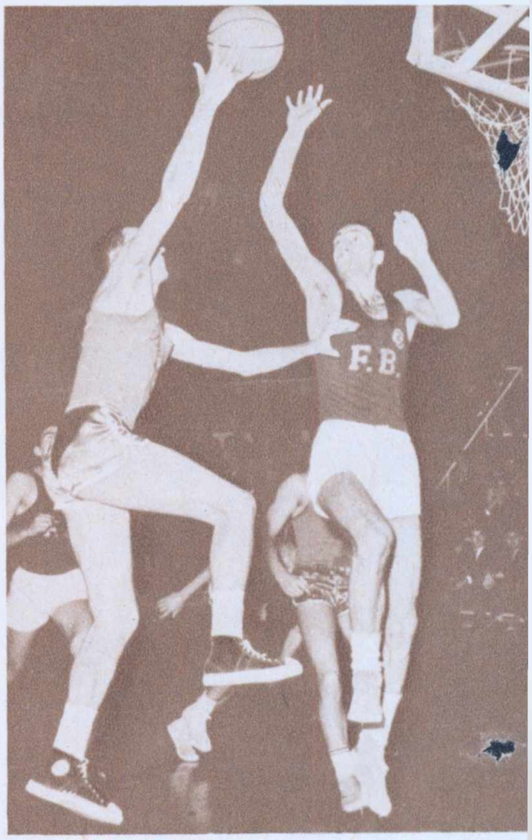
Buletinul meteorologic anunța temperatura în scădere, frig, ploaie și lapoviță — invitație, oarecum, pentru stat în casă, la gura sobei. Și totuși nu a fost așa, duminică, la stadionul Tineretului din Capitală. Pomii erau dezfrunziți și triști, dar sportivii, în ciuda intemperiilor, și handbaliști, și rugbiști, și atleți — ca frunza — și-au continuat întrecerile. Imaginea redă un aspect «atletic»: start la una din seriile de cros. Tot în această zi, și tot pe acest stadion, Gheorghe Costache a încercat să-și doboare propriul său record mondial la aruncarea ciocanului de 6 kg. Arbitrii se pregăteau să întindă ruleta dincolo de 73 de metri, dar, cam pe la 70 de metri, bila de oțel a întîlnit în cale un mesteacăn, în care și-a frînt aripile...

Iată-i pe doi dintre campionii internaționali ai României la gimnastică: în dreapta EVELYNE LETOURNER (Franța), iar în stînga reprezentantul nostru GHEORGHE TOHĂNEANU. Cu o comportare foarte bună de-a lungul întregii competiții cei doi gimnaști au ocupat primele locuri la individual compus.

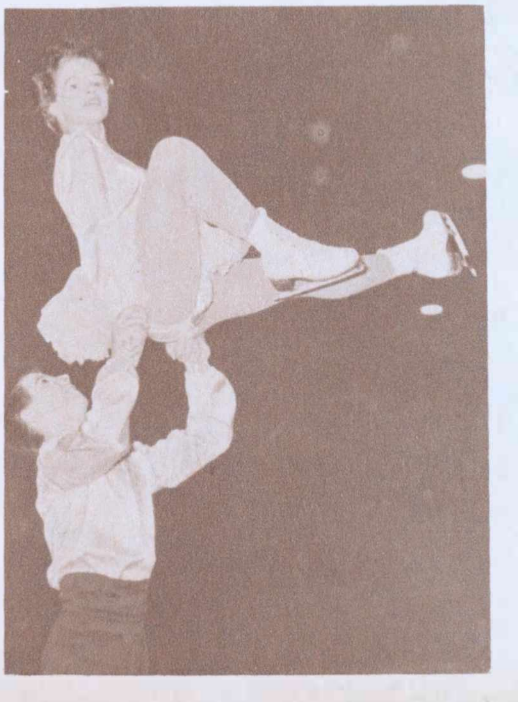
Tohăneanu, de altfel, si-a confirmat forma și în meciul cu Franța, ocupînd primul loc în clasamentul individual compus.

Dinamo București s-a calificat în turul următor al C.C.E. la baschet. Învingînd echipa Fenerbahce Istanbul cu 75—58 la București, dinamoviștii au recuperat (dar cu cîtă greutate!) punctele cedate la Istanbul, obținînd și un avans de... trei puncte, plus calificarea. **În fotografie:** Jucătorul turc Erdal încearcă să-l împiedice pe Visner să arunce la coș.

Instantaneul a fost luat la stadionul Tineretului, în aceeași zi în care a fost luat și acela din «susul» paginii. În planul al doilea îl putem recunoaște pe maestrul emerit al sportului Dinu Cristea, pînă acum cîțiva ani în «primul plan» al alergătorilor de cros și de fond, urmărind o parte din elevii săi de la «Metalul». Numerele 402 și 477 — frații Dima — se anunță în viitorul apropiat demni să-i calce maestrului pe urme.

Primul concurs oficial de patinaj artistic organizat la Berlin în Werner Seelenbinder-Halle (criteriu de selecție în vederea întîlnirii internaționale de la Karl Marx-Stadt) a dat cîștig de cauză la perechi, cuplului Irene Müller–Hans Georg Dallmer. Tinerii cîștigători, care au ocupat locul V la ultima ediție a campionatelor europene de patinaj artistic, au fost în urmă cu doi ani oaspeții patinoarului «23 August». Participînd la o reușită demonstrație de patinaj artistic ei au lăsat să se întrezărească încă de pe atunci înalta lor valoare. Iată-i pe cei doi sportivi în timpul evoluției lor pe gheață.

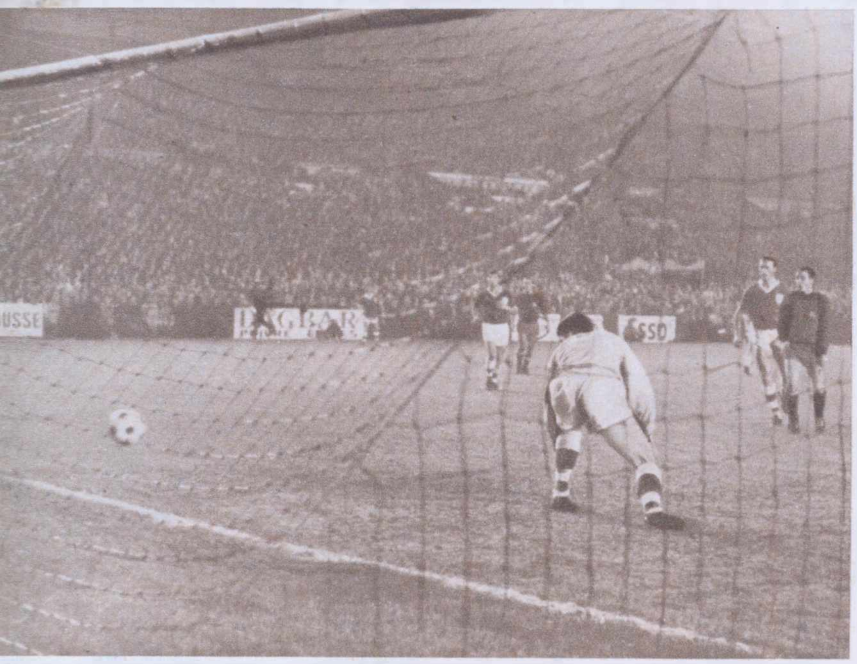

În C.C.E. la fotbal: ***LEVSKI SOFIA — BENFICA LISABONA*** 2—2 (1—1). Jucînd la Sofia, fotbaliştii de la Levski n-au putut învinge totuşi echipa lui Eusebio. Deşi gazdele au condus de două ori prin punctele înscrise în poarta lui Mello de către Asparuhov şi Nicolov, excepţionalul Eusebio a egalat de fiecare dată reducînd la minimum şansele de calificare în turul următor ale echipei bulgare care va juca cea de a doua partidă la Lisabona.

În fotografii: 1) Benfica Lisabona înainte de începerea partidei. Al patrulea, de la dreapta la stînga, Eusebio. 2) Fază în careul oaspeţilor: Asparuhov (9) nu va putea depăşi zidul format de Raul (6), Jacinto (5) şi Augusto Silva (2).

În luna decembrie, la Sydney, va avea loc finala «Cupei Davis», pe care şi-o vor disputa echipele Spaniei şi Australiei — deţinătoarea trofeului. Spania s-a calificat în finală învingînd la Barcelona formaţia Indiei cu 3—2. Partida decisivă a fost cea dintre Manuel Santana (în fotografie) şi indianul Krishnan. Jucătorul spaniol care a cîştigat cu 6—3, 6—3, 6—3 este cotat, la ora actuală, drept cel mai bun jucător de tenis al anului din lume.

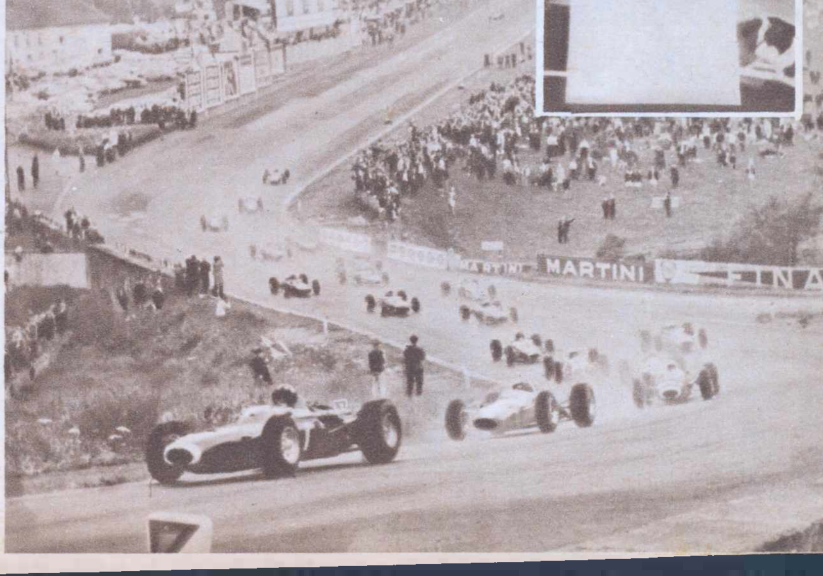
K.O. ÎN MINUTUL 82! Iată golul înscris de extremul dreapta spaniol Ufarte (stînga, în chiloţi albi), în «al treilea meci» cu Irlanda de Nord, disputat recent la Paris. Acest gol a asigurat calificarea «la limită» a Spaniei pentru Londra. Ufarte, pe care l-am admirat în jocul cu Ştiinţa Cluj, este o mai veche cunoştinţă a noastră. El a evoluat acum cîţiva ani, la Bucureşti, în echipa braziliană Flamengo, tot ca extrem dreapta, sub numele de Espanol.

Automobilistul Jim Clark, campion al lumii, este unul dintre conducătorii de «bolizi» cu un palmares de-a dreptul senzaţional: în ultimii 5 ani a reuşit să obţină victoria în 16 «Mari premii».

Cunoscutul constructor de maşini de curse Colin Chapman a declarat despre Clark următoarele: «Este cel mai bun pilot pe care lumea l-a văzut vre-o dată».

Alăturat, în medalion, pe faţa marelui campion se poate citi concentrarea dinaintea cursei.

...MPIONATELE MONDIALE DE HANDBAL

Am ascuns florile...

1

2

Am ascuns florile... Le pregătisem cu grijă pentru a le primi pe campioanele mondiale. Dar ele n-au mai... venit. De la «mondialele» de handbal, de la Dortmund s-a întors acasă o echipă învinsă, clasată, cu chiu cu vai, pe locul 6. Oare astea să fie fetele noastre? Totul mi se pare o glumă nereușită... Echipa României clasată pe locul 6 la campionatele mondiale de HANDBAL! Cine s-ar fi așteptat? Ce duș rece!

Vă mai amintiți de «mondialele» din 1956, de cele din 1960 și 1962? Desigur, nu le-a uitat nimeni. Dar putem trăi oare numai din amintiri? Nu! Ar însemna că am îmbătrînit. Și în sport învinge doar tinerețea, prezentul și viitorul. Niciodată trecutul...

Se pare că în R.F. Germană ne-am dus înarmați doar cu prestigiul anilor trecuți. Nu a fost însă suficient. Tinerețea întîlnită acolo a... cutezat. Tot așa au făcut și fetele noastre cu ani în urmă, cînd, de la ultimul loc într-un turneu de consolare (Iugoslavia 1957), au sărit pe primul în clasamentul unui campionat mondial (București 1962). Atunci aveam o echipă tînără.

...Am ascuns florile... Le-am ascuns o dată cu părerile de rău. Dar, cum iubim florile, am semănat altele. Vor crește. Cel puțin tot atît de frumoase. Le vom păstra pentru viitorul handbalului nostru feminin, pentru tinerețea învingătoare.

PETRE HENȚ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Festivitatea de deschidere a «Mondialelor». Sînt ultimele momente în care titlul suprem aparține încă fetelor noastre..

2. România — Ungaria — partida decisivă pentru noi, pe care am pierdut-o cu 6—9. Iată un atac la poarta noastră întreprins de Ilona Ignacz stopat de Constanța Dumitrescu (5) și Aurelia Szöke.

3. Finala «Mondialelor»: Ungaria—Iugoslavia 5—3 (3—2). Un atac la poarta maghiară.

4. Fază din partida R.F.G.—Japonia 15—7. Atacă jucătoarele germane.

CLASAMENTUL FINAL

1. Ungaria
2. Iugoslavia
3. R.F. Germană
4. Cehoslovacia
5. Danemarca
6. România
7. Japonia
8. Polonia

3

4

De vorbă cu... WILHELM TELL

Nu de mult, antrenorul emerit **OPREA VLASE** și maestrul emerit al sportului **IOAN MOSER**, răspunzind invitației primite din partea federației elvețiene de handbal, au făcut o vizită in țara celor 25 de cantoane, cu scopul de a impărtăși handbaliștilor elvețieni din cunoștințele și experiența lor. La intoarcerea in patrie, l-am rugat pe Ioan Moser să relateze cititorilor noștri citeva impresii din această călătorie. Ii dăm cuvintul...

Ioan Moser admiră frumusețea Alpilor elvețieni.

Vizita noastră în Elveția a început la Zürich, unul dintre cele mai vechi orașe ale **Swizzerei**. Primirea a fost călduroasă. După stabilirea programului, pe care aveam să-l urmăm cu exactitatea unui... ceasornic elvețian în tot timpul vizitei noastre, am plecat la St.Gallen, o localitate din apropierea Zürich — ului. Acolo am făcut primul antrenament cu echipa K.T.V.St.Otmar. O curiozitate pe care aveam s-o intîlnim la aproape toate formațiile din prima ligă: numele fiecărei echipe se... ascunde în spatele unor inițiale (T.V. Suhr, R.T.V.Basel, B.T.V.Aarau, B.S.V. Berna etc.). Excepție de la această„regulă" face doar campioana Grasshoppers.

La St.Gallen am rămas plăcut impresionați. Cei de la K.T.V. ne așteptau in sală, gata echipați. Acest lucru s-a intîmplat in mai toate orașele pe care le-am vizitat. Antrenamentele conduse de noi n-au fost intrerupte nici odată de intîrziați. Nu pot spune cu siguranță dacă această punctualitate este o «lege» a sportivilor elvețieni sau dacă cu toții voiau să folosească cît mai mult prezența noastră. Înclin să admit ambele alternative.

K.T.V. ocupă locul 5 în clasamentul elvețian. Preocupați indeosebi de problemele apărării, handbaliștii de la K.T.V. ne-au rugat să le explicăm procedee de tehnică a apărării atit individuale cît și colective.

Cum se desfășurau lecțiile noastre? Deoarece noi nu cunoșteam dinainte tema antrenamentelor, factorul surpriză era tot timpul prezent. Antrenorul Oprea Vlase alcătuia «la cerere» un plan teoretic, pe care eu, intercalat între jucătorii gazde, il exemplificam practic. Așa am procedat la St. Gallen, Baden, Berna, Macolin, Basel, Zürich și Winterthur. Peste tot problemele tehnice legate de apărare ne-au fost solicitate cu cea mai mare insistență. Chiar și la Baden, unde ne aștepta reprezentativa de tineret a Elveției și unde am revăzut o veche cunoștință, pe dl. Bruno Hartmann, antrenorul naționalei elvețiene, ne-am dat seama că gazdele vor să cunoască cît mai multe modalități de apărare folosite de școala românească de handbal.

La Berna, jucătorii de la B.S.V. au dorit să ia o lecție de pregătire fizică «identică cu cele făcute de cîștigătoarea C.C.E., echipa Dinamo București». Se arătau dispuși să facă un antrenament «tare». L-am făcut împreună. Eu, cot la cot cu ei. Nu a protestat nimeni. Numai că, după trei zile, cînd am revenit pentru cel de al doilea antrenament, «elevii» noștri ne-au primit zimbitor, dar incapabili de a susține un nou efort. Noroc că se terminase campionatul...

Foarte interesat de metodele noastre de pregătire fizică s-a arătat un antrenor de... atletism, Walter Müller. El ne-a insoțit in cele mai multe localități și ne-a spus că foarte multe exerciții sînt proprii antrenamentelor atleților. Nu m-a surprins afirmația. Programul era alcătuit de Oprea Vlase și eu nu am uitat că antrenorul nostru și-a început cariera sportivă ca săritor în lungime...

Am călătorit mult. Dintr-un oraș în altul. Călătorii scurte și rapide. De cele mai multe ori cu trenul. Și pentru că am amintit de trenuri, vreau să vă spun că in Elveția copiii nu știu cum arată locomotivele cu aburi.

Orașele sînt liniștite. La ora 10 seara trecătorii sînt foarte rari, iar în jurul orei 11 polițiștii controlează dacă restaurantele sînt închise.

În timpul liber am făcut excursii și am vizitat muzee. Am admirat picturile muzeului din Winterthur și am rămas impresionat de frumusețea stațiunii montane Grindelwald, situată nu departe de Berna. Dar să revenim la handbal...

Cea mai numeroasă asistență am înregistrat-o la Basel. Au venit să participe la antrenamentele noastre jucători de la trei echipe. Erau peste 40. De la R.T.V., de la K.V. (după cum vedeți din nou inițiale!) și chiar de la o echipă din liga B, A.T.V. Am condus eu pregătirea. Prin microfon. Jucătorii m-au impresionat prin disciplină, prin eforturile vădite pe care le făceau pentru a «prinde» cît mai mult și, să nu mă credeți lipsit de modestie, am simțit un sentiment de mindrie văzînd cît de increzători erau in sfaturile noastre, soli ai școlii românești de handbal.

La Zürich am întîlnit vechi cunoștințe: handbaliștii de la Grasshoppers și antrenorul lor Karel Schmidt. Cu toții ne-au fost oaspeți chiar anul acesta. Antrenamentul cu ei a fost de fapt o continuare a celui început la București, unde Oprea Vlase «a predat» la rugămintea antrenorului elvețian. Am constatat cu plăcere, acum la Zürich, că multe din elementele învățate atunci, în «lecția» de pe stadionul Dinamo, au fost bine puse la punct. Deși total neutri față de echipele din prima ligă elvețiană, ne-am bucurat totuși aflînd că băieții de la Grasshoppers au cîștigat anul acesta titlul de campioni la cinci puncte distanță față de următoarea clasată, T.V.Suhr.

Am vizitat în localitatea Macolin o școală care pregătește, într-un curs de doi ani, un gen de... învățători de educație fizică și în două trei săptămîni instructori voluntari pentru tineret. După cîte mi-am putut da seama, la această școală nu se acordă o atenție deosebită specializării stricte pe ramură de sport. Se urmărește aprofundarea elementelor din cît mai multe sporturi. Din punct de vedere al echipamentului sportiv, școala poate fi socotită un model. Nouă ne-au cerut să le arătăm primele elemente, pe care trebuie să le învețe un viitor jucător de handbal. Aș putea spune că aici am ținut cea mai simplă lecție din cîte am predat în timpul celor două săptămîni petrecute în Elveția. Totuși, sîntem nespus de satisfăcuți cînd ne gîndim că sute de copii din Elveția vor face cunoștință cu aceste prime noțiuni.

La plecare am primit, atît antrenorul Oprea Vlase cît și eu, scrisori de mulțumire din partea oficialităților handbalului elvețian. Noi nu le socotim ca pe niște felicitări personale, ci ca pe un omagiu adus școlii românești de handbal.

În încheiere, un amănunt extra — handbalistic: am atins în același timp pămîntul R.F.Germane, Elveției și Franței. Cum este posibil ? Iată explicația. În orașul Basel există un punct de frontieră atît de apropiat între cele trei țări, încît poți sta cu un picior în R.F.G., cu altul în Elveția și în același timp cu degetele de la mîini poți atinge pămîntul Franței. Acest fapt constituie unul dintre punctele de atracție turistică a orașului Basel. Turiștii trecuți pe aici se laudă cu acest lucru. Eu vi l-am spus doar ca o curiozitate...

Pregătirea cu Grasshoppers a început încă de pe stadionul Dinamo. Iată-l pe antrenorul Oprea Vlase in... apărare.

N.R. — **Antrenorul Oprea Vlase ne-a povestit că în Elveția, la un antrenament, Moser, care juca la una din echipe, înscria punct după punct aproape de fiecare dată cînd dorea acest lucru. Reacția unuia dintre spectatori a fost următoarea: «Formidabil! Are precizia lui Wilhelm Tell».**

Comparația cu eroul popular elvețian, cel care așezind un măr pe capul fiului său l-a străpuns cu săgeata fără a-și atinge copilul, este fără indoială un fapt măgulitor pentru jucătorul nostru. Noi gîndim insă că acele cuvinte frumoase ar fi fost pronunțate și dacă în locul lui Moser ar fi fost, de pildă, Hnat, Ivănescu sau un alt maestru al școlii noastre de handbal.

ECHIPA CAMPIOANĂ DE VOLEI Ş.S.E. TIMIŞOARA

ŞI... PUNCTUL DE VEDERE AL MAESTRULUI EMERIT AL SPORTULUI AUREL DRĂGAN

După cum se ştie, titlurile de campioni republicani şcolari şi de juniori pe anul 1965 la volei le-a cucerit echipa Ş.S.E.Timişoara, ai cărei componenţi sînt elevi ai liceului nr. 10 din localitate. Desigur, această performanţă dublă — în condiţiile actuale ale dezvoltării voleiului românesc — este plină de inedit şi — pare-se — de mari perspective. Dar, înainte de a-l asculta pe maestrul emerit al sportului Aurel Drăgan, să vi-i prezentăm pe performeri:

Rindul de sus, de la stinga spre dreapta: Mircea NILVAN (1,92 m înălţime, născut în 1949, elev în clasa a X-a), Nicolae ARMION (1,92 m, 1949,X), Verner KREISS (1,87m, 1951, VIII), Nicolae MIHĂILESCU (antrenorul echipei, absolvent al I.C.F. în 1953), Mihai TANĂSESCU (1,90 m, 1948, XI), Horia TRINCĂ (1,89 m, 1948, XI), Dan ROUĂ (1,87 m, 1948 XI).

Rîndul de jos, aceeasi ordine: Ioan ERSIGAN (1,83 m, 1949, XI), Günther LEICHMAN (1,86 m, 1949, XI), Gheorghe NEUMANN (1,77 m, 1948, XI).

Şi acum, Aurel Drăgan işi va expune punctul de vedere în legătură cu perspectivele echipei Ş.S.E. Timişoara şi ale voleiului românesc.

Rep.: V-am invitat la redacţia noastră pentru a vă arăta «in premieră» fotografia «copiilor minune» ai lui Mihăilescu şi a vă ruga în calitatea dumneavoastră de fost timişorean să ne spuneţi ce credeţi despre viitorul lor...voleibalistic.

AUREL DRĂGAN: Ţin să precizez din capul locului că nici unul din elevii lui Mihăilescu nu este «copil minune». Excelentele lor performanţe sînt o dovadă grăitoare a faptului că în Timişoara se lucrează din nou bine. Privindu-mi...consătenii îmi întăresc şi mai mult convingerea că voleiul îsi are legile lui!

Rep.: Inainte de a ne vorbi despre perspective, vă rugăm să ne arătaţi care sint aceste «legi» pe care le-aţi desprins în cariera dumneavoastră voleibalistică de peste 13 ani?

AUREL DRĂGAN: Drumul spre performanţă înaltă în volei începe de timpuriu, de la vîrsta de 14—15 ani, chiar de la 13 ani, cu specializare strictă. Dezvoltarea multilaterală a fizicului trebuie să fie împlinită la acea dată prin atletism, cît mai mult atletism. Progresul jucătorului nu poate avea loc decît în cadrul aceleiaşi echipe, cu aceiaşi coechipieri. Aceşti copii trebuie să joace foarte mult împreună, timp de 4—5 ani. După foarte multele concursuri în intervalul de 4—5 ani urmează promovarea, dar nu a întregului colectiv, ci numai a celor buni, însă în grup, nu individual. (Cam pe aici a ajuns echipa Ş.S.E. Timişoara.) Odată promovaţi, ei nu trebuie ţinuţi pe tuşe în echipa mare, pentru că ar fi «boboci», ci puşi să joace în fiecare meci. Altfel, ei pierd contactul cu competiţia, iar voleiul pierde valori. Totodată, este obligatoriu să li se asigure participarea în concursuri internaţionale, în cadrul echipei naţionale de tineret, pentru a-i feri pe «promovaţi» de a se obişnui cu un singur nivel de volei, acela din competiţia internă. Cel mai tîrziu la 20 de ani, este necesară promovarea celor mai buni, a talentelor reale, în echipa naţională. Aici, în compania celor vîrstnici, pe lîngă faptul că li se asigură o pregătire superioară, au foarte multe de învăţat. La 22 de ani ei pot face parte, în mod efectiv, din echipa naţională, ca titulari, pînă pe la 30 de ani. O promovare mai tîrzie a «valorilor» în echipa naţională, adică pe la 25 de ani, este neinspirată, tardivă, fără perspectivă.

Rep.: Ce se cere în continuare «copiilor» lui Mihăilescu şi altor «copii»?

AUREL DRĂGAN: Muncă plină de dăruire şi modestie imaculată. (Din acest punct de vedere, nu le pot reproşa nimic «speranţelor timişorene»).Este necesară creşterea indicilor tuturor calităţilor fizice, tehnice şi tactice. Jucătorul trebuie să fie un atlet desăvîrşit, iar calităţile dezvoltate prin atletism să şi le adapteze specificului voleiului. Fără un bagaj foarte mare de cunoştinţe, un jucător nu va putea ajunge nici o dată o mare valoare!

Rep.: Dar unei echipe cu pretenţii?

AUREL DRĂGAN: Experienţă, experienţă, experienţă. Această experienţă se dobîndeşte numai prin menţinerea aceluiaşi lot, ani de zile. Se poate întîmpla ca la unele partide, jucătorii — luaţi individual — să nu aibă cea mai bună formă sportivă. Ceea ce le asigură însă succesul este tocmai experienţa de competiţie, rutina — în sensul bun al cuvîntului.

Rep.: Cum consideraţi că este cel mai bine să fie făcută asimilarea tinerilor în echipa naţională, pentru evitarea perturbărilor, a insucceselor în competiţie?

AUREL DRĂGAN: La fiecare meci internaţional să fie introdus în echipa reprezentativă un singur jucător tînăr, cel mult doi. Este un procedeu care nu dă greş. Actualii promovaţi sînt buni, însă e de dorit ca să fie foarte buni. Aceasta se poate realiza numai dacă alături de 3—4 «bătrîni» joacă 1—2 tineri; ca să crească. Restul tinerilor să se afle tot timpul în pregătire la cel mai înalt nivel.

Rep.: Şi acum, în încheiere, să revenim la...fotografie!

AUREL DRĂGAN: Dacă aceste «legi» ale voleiului nu vor fi încălcate, «copiii» lui Mihăilescu vor ajunge departe. Şi, la fel de departe, vor ajunge «copiii» din orice parte a ţării, dacă — bine înţeles — vor exista şi alţi...Mihăilescu care să-i selecţioneze, să-i pregătească, să le cunoască sufletul, să le insufle dragostea pentru volei.

HORIA CRISTEA

La şcoala sprintului...

Şcoala sprintului bucureştean are în loc de clase — «ateliere» şi drept sediu un stadion, cel al Tineretului, de la Şosea. O conduce un bărbat tînăr, calm. Asta la prima vedere. Cînd ajungi însă să-l cunoşti mai îndeaproape, îţi dai seama cît de înşelătoare au fost aparenţele. Fiindcă, dimpotrivă, omul din faţa ta, îmbrăcat în trening este un temperament dinamic, într-o veşnică frămîntare, într-o permanentă căutare. Omul acesta caută noul cu sete şi este gata să-l promoveze totdeauna, fără reţineri.

Obiectivul nr.1 al acestei şcoli a sprintului (însăşi esenţa ei) este măreţ: să coboare în următorii ani, poate pînă la marea sărbătoare de la Ciudad de Mexico, recordul ţării pe «sută» sub acel inexpugnabil 10,4 stabilit — mai de mult — de Moina, egalat apoi de alţi cîţiva, dar aflat încă în actualitate. În plus, un obiectiv similar vizează şi sprintul feminin.

Nu vă speriaţi, nu-i vorba de un act de cutezanţă. Şcoala sprintului de la Şosea este ancorată temeinic în realitate. O exprimă fidel cele două duzini de alergători, băieţi şi fete, care poartă pe tricouri iniţialele Ş.S.E.1. Sînt 24 de tineri şi tinere. Atîţia au mai rămas din cei peste 3000 care, cu aproape trei ani în urmă, se inscriseseră la tentativele amintite. Antrenorul, mai exigent azi decît ieri şi mîine decît azi, a tot cernut şi cerne fără încetare.

Am urmărit munca în atelierul antrenorului Radu Voiciloiu în mai multe rînduri. Durata unei lecţii — niciodată mai puţin de trei ore (socotiţi că atelierul este prezent pe Tineretului de patru ori pe săptămînă iar duminică, întreaga dimineaţă, în concursuri...). I-am văzut la «încălzire», apoi încordaţi în blocstarturi şi în cele din urmă porniţi vijelios în cursă pe Constantin Blaga, Nicolae Marinescu, Mircea Mitrache şi Iulian Velovan. Fiecare dintre aceşti sprinteri (toţi sub 16 ani) au în palmares titluri de campioni şcolari şi de juniori, recorduri republicane sau pe Capitală. Fiecare dintre ei reprezintă într-un fel o promisiune: în proba de 100 m, în cea de 200, de 300 (ca în cazul lui Blaga, îndeosebi) sau de 4x100. Am urmărit paralel şi fetele: Georgeta Ancuţa, Gabriela Grad, Săvulica Dumitru. Toate — autentice speranţe; la sută, la garduri, la ştafetă. Şi încă un amănunt: alte trei duzini de băieţi şi fete — dintr-o masă de circa 2000 de şcolari — ocupă din toamna acestui an banca rezervelor şcolii...

Aşadar, aţi reţinut: şcoala sprintului de la Şosea se bazează pe trei coordonate majore. În primul rînd pe o riguroasă selecţie, apoi pe un impresionant volum de muncă şi, în fine, pe capacitatea unui tînăr antrenor care, fără emfază, aproape anonim, îşi desfăşoară activitatea către un ţel foarte precis: să readucă sprintului românesc prospeţime şi forţă. Şi, implicit, oameni capabili să se «bată» în orice concurs internaţional de mare anvergură.

TIBERIU STAMA

3

1. Prof. Radu Voiciloiu dă elevilor lui primele repere într-o nouă lecţie.
2. O temă pe cît de originală (pentru spectatori) pe atît de firească pentru viitorii atleţi: exerciţii de braţe, combinate cu flexări de picioare.
3. Un bun sprinter trebuie să cunoască la perfecţie tehnica startului. «Amănuntul» acesta nu scapă nici prof. Voiciloiu şi nici prof. Ion Popleşanu, directorul şcolii, prezent deseori la lecţii.
4. Prima serie, cea a fetelor, a şi pornit într-o cursă de 60 m. În planul al doilea, băieţii urmăresc cu atenţie desfăşurarea probei.

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1965 — 1966

STEAGUL ROȘU BRAȘOV

În picioare, de la stînga la dreapta: **SILVIU PLOEȘTEANU**, antrenor principal; **NAGY** Eugen, fundaș de margine, 28 de ani, 1,77 m înălțime, 74 kg, 6 ani la Steagul roșu; **IVĂNCESCU** Mihai, f.m., 23 de ani, 1,75 m, 73 kg, 9 ani la Steagul roșu; **SZIGETI** Ion, mijlocaș, 31 de ani, 1,76 m, 73 kg, 9 ani la Steagul roșu; **LIEBHARDT** Günther, portar, 22 de ani, 1,80 m, 76 kg, 1 an la Steagul roșu; **JENEI** Iuliu, fundaș central, 26 de ani, 1,81 m, 77 kg, 4 ani la Steagul roșu; **CAMPO** Nicolae, f.c., 30 de ani, 1,76 m, 72 kg, 8 ani la Steagul roșu, 1 selecție la B; **LAZĂR** Ion, f.m., 18 ani, 1,74 m, 72 kg; **PROCA** Nicolae, antrenor secund.

Jos: **HAȘOTI** Emanoil, extrem, 33 de ani, 1,67 m, 65 kg, 10 ani la Steagul roșu, 5 selecții la A, 3 la B; **NECULA** Dorin, extrem, 21 de ani, 1,67 m, 61 kg, 4 ani la Steagul roșu; **GANE** Călin, înaintaș central, 23 de ani, 1,79 m, [illegible] kg, 5 ani la Steagul roșu, 4 selecții la tineret; **NĂFTĂNĂILĂ** Iuliu, mijlocaș, 23 de ani, 1,74 m, 74 kg, 6 ani la Steagul roșu, 3 selecții la B, 13 la tineret; **GORAN** Ștefan, înaintaș central, 23 de ani, 1,75 m, 75 kg, 1 an la Steagul roșu, 1 selecție la tineret; **PESCARU** Nicolae, mijlocaș, 22 de ani, 1,72 m, 66 kg, 4 ani la Steagul roșu, 11 selecții la tineret; **ZAHARIA** Teodor, f.m., 25 de ani, 1,74 m, 69 kg, 3 ani la Steagul roșu. Lipsesc din fotografie: **GĂINARU** Gheorghe, extrem, 19 ani, 1,66 m, 56 kg; **PETRUȚ** Carol, mijlocaș, 18 ani, 1,64 m, 58 kg; **SELIMESI** Nicolae, extrem, 25 de ani, 1,72 m, 70 kg, 3 ani la Steagul roșu. În ziua efectuării fotografiei, portarul **ADAMACHE** era exclus din lot «sine die».

Foto: PAUL ROMOȘAN

CALEIDOSCOP BRAȘOVEAN

Un minut cu antrenorul SILVIU PLOEȘTEANU

Rep.: Ce e nou, meștere?

S.P.: Noul e pe drum...

Rep.: Adică?

S.P.: În ultima vreme echipa noastră e în declin. Unele angrenaje s-au uzat, altele au slăbit. Și cum soluțiile de moment aduc doar satisfacții de moment, am pornit la o treabă serioasă, care va aduce rezultate în timp. N-aș vrea să se înțeleagă că toți jucătorii echipei de astăzi și-au încheiat cariera sportivă. Dimpotrivă. Sînt convins că Pescaru, Năftănăilă, Gane și... Necula — ca să dau cîteva exemple — pot progresa mult. Dar, baza echipei noastre de mîine o constituie munca extensivă și intensivă de pregătire a tineretului. Avem o foarte bună echipă de juniori, de care se ocupă — în special — fostul «stegar» Hidișan, ajutat de colaboratorul meu Proca. Sper că în foarte scurt timp numele unui Rotaru (8), Petruț (5), Găinaru (7 sau 11), Lazăr (4) sau Kadar (5) să se impună atenției. Iar dacă mă gîndesc la cei foarte mici, ca de pildă Porumbiță (născut în 1953), îmi dau seama că numai de noi depinde ca aceste talente reale să facă din «Steagul roșu» o echipă a regiunii Brașov.

Rep.: Cititorii noștri ar dori o explicație pentru înfrîngerea în jocul cu Petrolul, pe teren propriu (0—2).

S.P.: A fost o înfrîngere psihologică. Ne-a învins în primul rînd propriul nostru mit al... invincibilității pe teren propriu! În al doilea rînd — subestimarea adversarului după jocul bun cu Craiova...

În al treilea rînd — valoarea certă a Petrolului... Nu-mi aduc aminte ca în ultimii zece ani o echipă să fi jucat atît de bine la Brașov... Îi felicit încă o dată pe jucătorii ploieșteni.

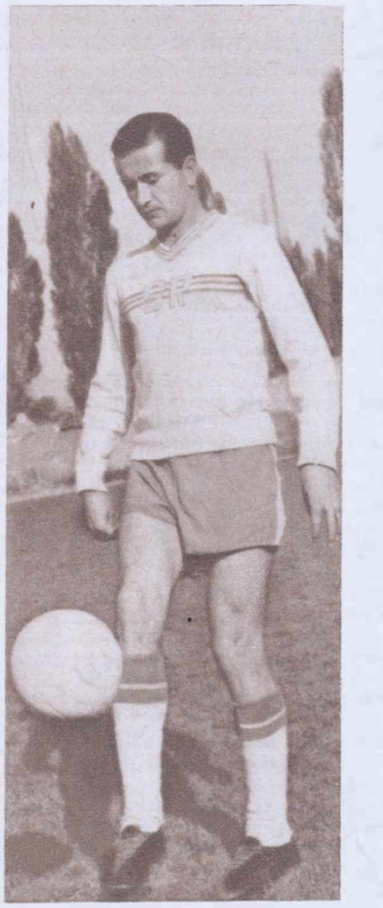

„Norocul" lui Campo

Mașina pe care Campo o lustruiește cu atîta grijă a fost cîștigată de fundașul brașovean cu un «CEC»... «Performanța» lui Campo a fost mult comentată la vremea ei, dar nu despre acest «noroc» e vorba.

«Norocul» meu — *spune Campo* — e că am împlinit opt ani la Steagul roșu. Atît în uzină cît și în echipă. Spun «noroc», pentru că acum 10 ani, un antrenor mi-a recomandat să trec la volei, pentru că mingea n-o să asculte niciodată de picioarele mele... Eu, însă, nu cred în profeții și, iubind fotbalul, am decis că «norocul» meu depinde de felul în care mă voi face util echipei. De-atunci și pînă astăzi am jucat în absolut toate posturile de cîmp. Mi-aduc aminte că într-un singur an — cînd am cîștigat «Cupa balcanică» — am îmbrăcat toate tricourile de la 2 în sus. N-am refuzat niciodată o sarcină. Așa am ajuns și în echipa națională B. Acesta este, pe scurt, «norocul» meu...

Szigeti — omul de bază

Mijlocașul Ion Szigeti a intrat în al 10-lea an la Steagul roșu. Perioada bună a brașovenilor, care a culminat cu victorie în «Cupa Balcanică», coincide cu forma de vîrf a lui Szigeti... Ani în șir, triunghiul Szigeti–Meszaros–Fusulan a asigurat «linia» echipei. Szigeti a fost întotdeauna un jucător tehnic și cu interesante «viziuni» tactice. La 31 de ani el este în continuare un om de bază, deși — poate — zona lui de activitate nu mai e atît de întinsă.

Szigeti se gîndește, desigur, la momentul retragerii, care nu va întîrzia mult timp. E hotărît, însă, să se consacre pregătirii copiilor «Steagului roșu». Și pentru că Szigeti este un viitor profesor cu «studii superioare», el va rămîne, fără îndoială, un om de bază și în trening, așa cum a fost în tricou timp de un deceniu.

PORTRET

Gane

Antrenorul Ploeșteanu îl citează și pe Călin Gane printre jucătorii care n-au dat încă totul. Fiind absolut de acord cu acest pronostic, îi oferim lui Călin acest mic portret-stimulent.

●

Călin Gane s-a născut la Brașov, la 12 mai 1942, și a contractat «maladia secolului» pe terenurile virane din Schei. După o foarte scurtă trecere la pitici, Călin joacă la Dinamo Brașov-juniori, sub conducerea antrenorului Grosaru, în anul 1958. În același an, Călin e chemat în tabăra de la Rm. Vîlcea, își dă seama de «ce are și ce nu are», se pregătește intens și debutează strălucit la Steagul roșu, la 23 mai 1959, contra «artiștilor» algerieni, înscriind două din cele cinci goluri ale «stegarilor». În vara aceluiași an el trece la Steagul roșu, debutează oficial în campionat, dar joacă numai trei etape, pentru a reintra cu aceiași strălucire contra Științei Cluj, dînd trei din cele șapte goluri ale echipei sale. În anul 1960 Călin Gane joacă cu succes în turneul U.E.F.A. din Austria, conducînd spectaculoasa linie ofensivă Pîrcălab—Năftănăilă—Gane—Badea—Iacob. În cursul aceleiași veri el se înscrie la facultatea de filologie din Cluj și trece la Știința, unde conduce cu același succes cvintetul Ivansuc—Marcu—Gane—Mateianu—H. Moldovan. În 1961 joacă din nou în cadrul turneului U.E.F.A. (Portugalia), revine la Cluj și este mereu apreciat de spectatori, colegi și... profesori. În anul 1963, Călin se accidentează (ruptură), apoi revine la Steagul roșu și reintră în 1964 în echipa brașoveană, unde joacă și astăzi. (Gane a jucat de opt ori în echipa națională de juniori și de patru ori în cea de tineret).

●

Jucător de inteligență și finețe, tehnician complet și tactician lucid, Gane a anunțat de cîteva ori un mare jucător. Dar promisiunile nu s-au împlinit... De ce oare? Răspunsul e simplu. Toate aceste calități certe au fost estompate de o și mai certă lipsă de combativitate. De altfel Gane este conștient de acest lucru și e gata de un nou start spre adevărata valoare. Se pare că tînărul absolvent al facultății de filologie e hotărît în acest sens.

Fotbalul nostru are nevoie de asemenea metamorfoze. Dacă un Dumitriu, un Mateianu, un Ivansuc, un Țîrlea, un Gane și mulți alții ca ei, sau mai tineri, s-ar înarma cu combativitate, fotbalul nostru n-ar mai trăi din patru în patru ani decepția preliminariilor...

Cei mai mici „stegari"

Iată două imagini de antrenament în cadrul centrului de copii «Steagul roșu». Cei șaizeci de copii selecționați lucrează sub conducerea «bătrînilor stegari» Fusulan, Meszaros și Hasoti. În fotografia din stînga, Alexandru Meszaros, împreună cu cel mai mic... pitic al centrului, Neagu Berța care, respins la primele selecții, pentru insuficiență de... vîrstă, și-a cîștigat locul prin insistență și curaj, devenind un element de perspectivă. În dreapta — ora de șut. În prim plan: Valentin Strimb. După terminarea antrenamentului, toți copiii centrului iau masa împreună, la cantina de sub tribunele «Tineretului». Grija «stegarilor» față de micii lor «toboșari» permite speranțe îndreptățite pentru viitor.

VICTORIA ASUPRA PORTUGALIEI

A fost o victorie frumoasă. Mii de oameni au coborît din tribune ca să fie aproape în clipa în care Dan îmbrăca tricoul marelui Eusebio, iar Popa — pe cel al lui Simoes. Apoi a urmat turul de onoare al entuziasmului. Popa a fost purtat pe brațe. Oamenii erau veseli. Dar nu numai veseli. Nimeni dintre cei care l-au purtat pe brațe pe Popa n-au uitat în acele clipe că în Anglia vor pleca totuși învinșii acelei după-amieze.. londoneze. Entuziasmul publicului a fost însă o promisiune pentru triumfurile pe care le-ar rezerva fotbaliștilor noștri atunci cînd victoriile ar fi nu numai frumoase, ci și fructuoase...

Duminică, pe stadionul 23 August, a jucat cea mai curajoasă și mai completă echipă a sezonului. Elementul nou și poate decisiv a fost perechea centrală Dridea–Badea, prima pereche care și-a dat seama că în fotbalul modern un înaintaș trebuie să alerge cît un mijlocaș și să aibă duritatea unui fundaș. Jocul perechii Dridea–Badea și, mai ales, al primului, demonstrează încă o dată că lupta din campionat este cea care formează — în proporție de 99% — echipa națională.

Bineînțeles că toți ceilalți au dat totul. A fost o zi de mare euforie fizică, pe care n-am vrea să o atribuim doar tonicului din primele secunde. Pe această linie de auto-solicitare continuă se înscrie și «sîrma ghimpată» întinsă permanent de Ghergheli — inepuizabil — și (cu mijloace mai puțin complete) de D. Popescu. Anticamera permanentă pe care mijlocașii au făcut-o cu generozitate pentru a bara un cvintet de certă valoare internațională, în frunte cu Eusebio, a fost o reconfirmare a ideii că în fotbalul modern rolul apărării crește mult și conferă întregului ansamblu o siguranță absolut indispensabilă pentru declanșarea atacurilor. În fotbalul modern, atitudinile «de sus» față de problemele asa-zis meschine ale întăririi apărării nu fac decît să stîrnească confuzie, promovînd «frumosul steril». De altfel, lipsa de organizare a apărării portugheze în jocul de la București confirmă această idee.

Dar, cea mai importantă concluzie după frumoasa victorie obtinută asupra unui adversar redutabil este necesitatea unei mai bune pregătiri psihologice a echipei noastre. Privind retrospectiv cele șase jocuri ale preliminariilor, ne dăm seama de handicapul cvasi-permanent al nepregătirii psihologice. La București am învins Cehoslovacia doar cu 1—0, după un joc în care i-am fi putut surclasa pe vice-campionii mondiali. De ce? Povara titlului de onoare al cehoslovacilor a turnat plumb în picioarele noastre...

La Lisabona am intrat crispați și am început să jucăm abia după ce ne-am dat seama că nu avem ce pierde.

La Ankara nu a pierdut doar «scheletul» Rapidului în declin. Am pierdut mai ales pentru că la Ankara jucam ultima noastră șansă de calificare. Și conștiința acestei poveri a cîntărit mult în balanță..

În sfîrșit, duminica trecută, pe stadionul «23 August», jucătorii noștri s-au dezlănțuit pentru că au avut în față doar scopul pur al victoriei. O victorie necondiționată de alte legături.

...La Stockholm, brazilienii au avut un psiholog.

...După Moscova (0—3 cu Brazilia) fotbaliștii sovietici au dobîndit unul.

Nu vreau să spun prin asta că psihologul îl va învăța pe Sorin să nu rateze, iar pe Greavu să nu rămînă «lat» la o fentă -Simoes, ci numai să ridic o problemă de a cărei rezolvare depind în mare măsură viitoarele evoluții ale echipei naționale.

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFIE, Mircea Dridea, unul dintre cei mai buni jucători ai noștri, în duel cu Germano.

11 „SCHIMBURI" CU EUSEBIO

1. *Ce părere aveți despre posibilitățile tehnice ale jucătorilor români?*

— Constat un frumos progres față de jocul de la Lisabona.

2. *Care a fost — după părerea dv. — cel mai bun jucător român în meciul de la București? Și de ce?*

— Pîrcălab... De ce? Pentru că este un... mare jucător.

3. *De ce n-ați marcat la București?*

— Am fost ținut din scurt și uneori dur. E adevărat că bulgarii au jucat mai dur, și totuși eu am dat două goluri, dar, așa e fotbalul. Cînd pui apă la fiert, știi că o să fiarbă la 100 de grade. În fotbal e altceva...

4. *Cît timp lucrați pe săptămînă pentru menținerea tehnicii?*

— Mă «odihnesc» duminica...

5. *Care este perioada ideală pentru însușirea tehnicii fotbalistice?*

— 16—17 ani. «Restanțierii» pot, însă, face foarte mult pînă la 23 de ani.

6. *«Șutul lui Eusebio» începe să devină o noțiune. E o calitate nativă sau muncită?*

— De la genunchi în sus e nativă; de la genunchi în jos e muncită. Sau invers. Cum vreți. În orice caz, fără una din aceste jumătăți, ești un șuter... invalid.

7. *Vreți să-mi indicați «ordinea triplă» a turneului final de la Londra?*

— Dați-mi voie să nu răspund. Vreau să fiu modest...

8. *Care este cea mai bună apărare de club a Europei?*

— Tottenham Hotspur.

9. *Vă place «betonul»?*

— Nu ține de fotbal... (*Umbra lui H.H.: «Mersi Eusebio. Indignarea ta e cel mai frumos compliment la adresa mea»*).

10. *Revista franceză «France Foot-ball» acordă în fiecare an «globul de aur» celui mai bun jucător european.* (Anul trecut 1. Law, 2. Suarez, 3. Eusebio etc.). *Ce propuneți pentru 1965?*

— 1. Greaves. 2. Schnellinger. 3. Iașin. 4. Coluna. 5. Vicente.

— *Care Vicente? Spaniolul?*

— Nu. Cel de la noi, de la Belenenses...

— *Nu s-a prea auzit de el...*

— În schimb eu l-am vazut neutralizîndu-l de 3 ori pe Pele. Ceea ce e suficient.

11. *Am aflat că imediat după ce v-ați căsătorit ați stat în cantonament 45 de zile. E adevărat?*

— Da. E adevărat. Fotbalul mare nu e o distracție.

I CH.

Pentru a treia oară consecutiv, Dinamo aduce la București o superechipă. Jocul sorților e desigur dur, dar cîte echipe din lume se pot lăuda cu calitatea de amfitrion al lui Real Madrid sau Internazionale?

Anul acesta, echipa lui H. H. vine cu o aureolă și mai strălucitoare. Dacă anul trecut Inter a cîștigat «CUPA INTERCONTINENTALĂ» jucînd un al treilea meci de baraj cu Independiente în Europa, anul acesta milanezii și-au surclasat adversarul pe San Siro și l-au ținut în frîu la Buenos Aires.

Victoria de pe San Siro (3—0 cu Independiente) a stîrnit admirația multor comentatori. Într-un interesant articol publicat în «France-Foot-ball», comentatorul francez Max Urbini arată că Inter a spulberat criticile violente care se aduc concepțiilor lui H. H. După ce arată că Inter are o pregătire formidabilă, Urbini notează că jucătorii milanezi nu se «aprind» în întîlnirile amicale, dar «se exprimă total» în partidele oficiale. Răspunzînd celor care explică succesele lui Herrera numai prin... arginții lui Angelo Moratti, Max Urbini arată că în timp ce un Suarez sau un Jair au costat bani mulți, Facchetti, Bedin, Mazzola și Corso au fost formați de Inter și n-au costat nici o centimă.

Iată cum încheie ziaristul francez entuziastul său comentariu: «DACĂ INTER N-AR FI DEMONSTRAT CĂ VORBA LA MODĂ «BETON» ESTE O GOGORIȚĂ LA ÎNDEMÎNA CELOR SLABI ȘI CĂ STILUL SĂU, TACTICA SA SÎNT O SURSĂ A UNUI JOC OFENSIV DE ANVERGURĂ, FOTBALUL N-AR FI MERS ÎNAINTE, FĂRĂ OPRIRE, OBLIGÎND TOATĂ LUMEA SĂ CAUTE, SĂ SE AGITE ȘI SĂ ÎNȚELEAGĂ CĂ FRUMUSEȚEA ÎNSEAMNĂ EFICACITATE».

Un alt ziarist francez — Robert Vergne — referindu-se la același joc Inter-Independiente 3—0, dă însemnărilor sale un titlu foarte sugestiv: SUAREZ, PEIRO, CORSO — MAI BINE NU SE POATE. Apoi scoate în evidență simplitatea extraordinară a celor trei goluri de pe San Siro: două centrări înapoi (Peiro + Jair) și un «un-doi».

●

La întoarcerea din Argentina, Inter a fost primită la aeroportul Linate de mii de suporteri. Entuziasmul celor prezenți a făcut ca nici un avion să nu mai poată decola timp de două ore... La coborîrea din avion, H. H., însoțit de căpitanul Picchi, care purta Cupa, a declarat: «AM PLANIFICAT MECI NUL» (e vorba de acel 0—0 de la Buenos Aires — n. r.). ȘI L-AM OBȚINUT ÎNTR-O AMBIANȚĂ TERIBILĂ...»

La numai 24 de ore după cea mai mare victorie din istoria sa, Inter a reluat antrenamentul cu o intensitate maximă...

●

În preajma jocului Dinamo—Inter, urăm echipei noastre să atingă cea mai bună formă a sa în ziua meciului, pentru a putea da o replică viguroasă și demnă celei mai bune echipe de club din lume. Un rol deosebit revine desigur și publicului nostru. Milanezii trebuie să știe că bucureștenii știu să-și încurajeze echipa ca și vestiții tifosi de pe San Siro.

În fotografii:

1. Nunweiller III și Picchi, pe stadionul «23 August», înaintea întîlnirii de anul trecut (Dinamo București—Internazionale 0—1).

2. INTERNAZIONALE 1965. În picioare: portarul Sarti, Facchetti, Guarneri, Bedin, Burgnich, căpitanul Picchi. Jos: Jair, Mazzola, Peiro, Suarez și Corso.

INTER din nou la BUCUREȘTI

Echipa noastră reprezentativa de hochei. Rindul de sus, de la stinga, la dreapta: ION TIRON (antrenor); ION BAȘA — inaintaș, 21 de ani, 1,76 m inălțime, 75 kg, de 5 ori international in echipa de tineret; ALEXANDRU CALAMAR — inaintas, 23 ani, 1,75 m, 69 kg, de 22 ori internațional; ZOLTAN FAGARAS — fundaș, 23 ani, 1,85 m, 83 kg, de 6 ori internațional; TIBERIU POP — fundaș, 21 ani, 1,70 m, 70 kg, debutant in echipa națională; ANDREI TARCI — inaintaș, 23 ani, 1,84 m, 81 kg, debutant in echipa națională; OCTAVIU CORDUBAN — fundaș, 23 ani, 1,77 m, 72 kg, de 4 ori internațional in echipa de tineret; VALENTIN ȘTEFANOV — inaintaș, 21 ani, 1,77 m, 67 kg, de 4 ori internațional in echipa de tineret; IULIAN FLORESCU — inaintaș, 22 ani, 1,78 m, 70 kg, de 12 ori internațional; GEZA SZABO — inaintaș, 24 ani, 1,65 m, 67 kg, de 25 ori internațional; MIHAI FLAMAROPOL (antrenor). Rindul de jos: EDUARD PANA — inaintaș, 21 ani, 1,72 m, 76 kg, de 12 ori internațional; TEXE ȘTEFAN — inaintaș, 18 ani, 1,68 m, 66 kg, de 2 ori internațional in echipa de tineret; IULIU SZABO — inaintaș, 24 ani, 1,65 m, 67 kg, de 25 ori internațional; ANTON CRIȘAN — portar, 23 ani, 1,78 m, 70 kg, de 16 ori internațional; IOSIF SOFIAN — portar, 33 ani, 1,70 m, 71 kg, de 29 ori internațional; CONSTANTIN DUMITRAȘ — portar, 19 ani, 1,72 m, 68 kg, de 5 ori internațional in echipa de tineret; ȘTEFAN IONESCU — fundaș, căpitanul echipei, 30 ani, 1,66 m, 76 kg, de 31 ori internațional.

Lipsesc din fotografie DEZIDERIU VARGA — fundaș, 25 ani, 1,78 m, 79 kg, de 25 ori internațional și...cei ce se vor impune intre timp selecției printr-o comportare corespunzătoare lotului.

P.S.: Redacția iși declină orice răspundere dacă vreunul din hocheiștii «pozați» nu va rămine in lot. Nu va fi vina revistei, ci a... respectivului.

Trebuie să mergem la mondiale!

Ați remarcat probabil startul de-a dreptul surprinzător pe care hocheiul nostru l-a luat în actualul sezon. Ne aflăm la sfîrșitul lunii noiembrie și primele două tururi ale campionatului republican s-au și încheiat. Deci, o adevărată performanță la care, dacă adăugăm și faptul că reprezentativa noastră de hochei a susținut în urmă cu numai cîteva zile și o dublă întîlnire cu prima garnitură de hochei a Ungariei, schimbarea concepției federației noastre de specialitate în elaborarea calendarului competițional intern și internațional iese și mai pregnant în evidență. Salutăm cu toată căldura acest act inovator și sperăm ca el să nu fie numai accidental legat de actualul sezon. Ne referim la importantele competiții pe care sportivii noștri urmează să le susțină de aici înainte în vederea participării lor la apropiatele dispute ale campionatului mondial.

În zilele de 10, 11 și 12 decembrie hocheiștii români vor avea de dat un examen de care este condiționată prezența lor în grupa B a campionatului mondial. Este vorba de turneul de baraj dintre echipele Franței, Italiei și României pentru ocuparea locului din grupă rămas vacant. Echipa care va termina învingătoare turneul de baraj se va alinia la campionatul mondial alături de formațiile Norvegiei (retrogradată din grupa A la ultima ediție a acestui campionat), R.F. Germane, Austriei, Iugoslaviei, Ungariei, Angliei și Elveției.

Privit prin prisma rezultatelor pe care sportivii noștri le-au obținut de-a lungul anilor în compania reprezentativelor Franței și Italiei, se pare că turneul de baraj n-ar constitui pentru formația română o problemă prea greu de rezolvat. Pînă în prezent hocheiștii noștri s-au întîlnit cu reprezentativa de hochei a Franței de șase ori și au obținut tot atîtea victorii (1961—Geneva 9—3; 1962 — Chamonix 8—1 și 5—3; 1962— București 18—3 și 10—2; 1963 — Stockholm 5—0.) Cu echipa Italiei formația noastră s-a întîlnit la Innsbruck, în 1964 și rezultatul i-a fost favorabil: 6—2. Toate acestea, ca și faptul că jocurile de baraj vor avea loc în București, nu-i îndreptățesc însă pe hocheiștii români să privească calificarea lor ca pe un lucru cert. Ei vor trebui să-și continue pregătirile cu toată seriozitatea. Echipa Franței, după cîte s-a putut vedea, se pregătește pentru jocurile de la București cu multă grijă. În urmă cu două luni ea a intrat într-un cantonament la Grenoble, unde se antrenează sub îndrumarea selecționerului unic al echipei de hochei a Franței, canadianul Gaston Pelletier.

În ceea ce privește pe reprezentativa noastră de hochei ne bucură comportarea din ce în ce mai bună a liniilor de atac 2 și 3. Linia a doua, formată din Ștefan, Tarciu și Bașa funcționează cu mai multă siguranță și randament. Tarciu, care l-a înlocuit pe Biro (deocamdată devenit indisponibil pe motive de sănătate), a dovedit reale calități: are viteză în patinaj și a învățat să se orienteze în teren. De asemenea, în mare progres se află și linia a treia: Pană, Florescu, Stefanov. O linie bine sudată, ai cărei jucători dovedesc o concepție de joc asemănătoare aceleia adoptată de G. Szabo, Calamar, I. Szabo (prima noastră linie). Iată, așadar, cum jucătorii tineri și-au găsit perfect locul în echipa noastră reprezentativă, aducîndu-i acesteia un plus de combativitate și elan. Așteptăm acum să o vedem la lucru în întîlnirile din jocurile de baraj.

În fotografie, un aspect de la un antrenament: Șt. Ionescu încearcă să-l oprească pe Calamar de a marca gol în poarta lui Crișan.

Texte de
G. ȘTEFĂNESCU

SUB LUMINA „REFLECTOARELOR“

Așadar, iată-ne prezenți la startul noii stagiuni a patinatorilor artistici. Scenele de gheață de la «23 August» și cele de la «Floreasca», cu cortinele trase, au intrat în bătaia reflectoarelor. Sst!... Să nu deranjăm. Au loc repetițiile generale. Actorii, încă tineri, se pot emoționa. De bine de rău, rolurile, indiscutabil mai grele față de anul trecut, le-au învățat, dar regizorii... Cînd au fost vreodată regizorii mulțumiți? Îi «topesc» cu repetările. În special la mișcarea în scenă, la cursivitatea acțiunii, la... Dar cîte obiecții nu sînt! Și pe bună dreptate. Iată-l, de pildă, pe Marcel Comănici. La ora actuală, campionul nostru de seniori execută cu dezinvoltură 5 sărituri duble. L-am văzut cu ochii noștri. Și l-am văzut în lumina reflectoarelor și pe Elena Moiș, campioana senioarelor și pe Nicolae Belu, dublu campion de juniori, prezentînd în repertoriul lor patru splendide sărituri duble. Ce alt indiciu mai bun că deținătorii rolurilor principale în patinajul nostru artistic încearcă replici la nivelul tehnicii mondiale. Într-un vădit progres se găsesc și ceilalți patinatori fruntași: Mihai Stoenescu, Beatrice Huștiu, Cristina Formagiu, Ion Aurica etc. Păcat însă că numai la «libere». La figurile de școală, ca un făcut, cu toții (inclusiv primii patinatori citați) au... lapsus și trag cu urechea la sufler, iar antrenorii, arătîndu-și nemulțumirea, insistă, insistă. Ambele probe trebuie aduse la același numitor. Este condiția fără de care afirmarea pe plan internațional este sortită eșecului încă dintr-un început. Să-i lăsăm deci să repete cu convingerea că prin perseverență și răbdare sportivii noștri vor trece cu brio și de acest ultim... hop.

În actuala «stagiune», patinatorii artistici au programate primele examene de mare anvergură. Este vorba, în primul rînd, de debutul sportivilor români la campionatele europene, care se vor desfășura anul viitor, în prima jumătate a lunii februarie, în Cehoslovacia. Și tot pentru anul 1966 s-a prevăzut participarea patinatorilor noștri la o suită de concursuri internaționale și anume în U.R.S.S., R.D.G., Austria, Franța și Polonia. Un program competițional internațional pe cît de bogat pe atît de pretențios, pentru care sportivii au datoria să muncească la antrenamente cu tot elanul lor tineresc.

În fotografia de sus, doi campioni: Marcel Comănici, *campion la seniori și* Beatrice Huștiu, *campioană la junioare II.*

ACUL IN CARUL CU FÎN

Vorba românească «Caută acul în carul cu fîn» ar putea fi folosită și într-o variantă mai... modernă: caută acul la patinoarul «23 August». Priviți fotografia alăturată, făcută în urmă cu cîteva zile la acest patinoar, și fără îndoială că veți fi de acord cu părerea noastră. De altfel, această aglomerare de la patinoarul artificial nu trebuie să surprindă. În ultimii trei ani au urmat cursurile de inițiere în patinaj peste 3 000 de copii, iar alte cîteva mii își așteaptă nerăbdători rîndul la marginea mantinelelor. Dacă mai adăugăm efectivele de patinatori și hocheiști ai cluburilor și asociațiilor sportive bucureștene, precum și miile de amatori, mai în vîrstă, dornici să-și petreacă timpul liber într-un mod cît mai plăcut și util, totul este explicabil.

MOZAIC „ARTISTIC“

● Primul campionat de patinaj artistic al țării a avut loc în anul 1924, la Brașov. Cu acest prilej au fost desemnați următorii campioni: Nicolae Lupu, Maria Pop — mama campioanei noastre de mai tîrziu Romica Pop, iar la perechi cuplul Ana Manouschek—Ludovic Böke.

● Cîștigătorul ultimei ediții (1965) a campionatului mondial de patinaj artistic, francezul Alain Calmat, deși are numai 24 de ani, a anunțat retragerea sa din viața sportivă. Motivul? Terminînd facultatea de medicină luna trecută, Alain a primit titlul de doctor neuro-chirurg și totodată și un angajament la o clinică de neurologie din Paris. Cu această ocazie, Alain a declarat că renunță la lama patinei în favoarea bisturiului, față de care simte o vocație la fel de mare.

● Liana Georgescu și Dan Săveanu, campionii de juniori la perechi, au aceeași vîrstă (14 ani), o diferență de greutate de 9 kg (45 kg față de 54 kg), iar în ceea ce privește înălțimea îi despart doar 6 cm (1,54 m — 1,60 m). Dacă față de anul trecut ambii patinatori au înregistrat o creștere în greutate și în înălțime într-un raport direct proporțional, la capitolul forță Dan și-a depășit net partenera. Decalajul creat nu este însă în măsură de a o deranja pe Liliana. Dimpotrivă, ea își încurajează partenerul să continue lucrul individual cu haltere din ce în ce mai intens. În proba de perechi, ridicările sportivei pînă deasupra capului partenerului, în timpul evoluției pe gheață, sînt bine cotate de arbitri. Pentru ridicări, patinatorul trebuie să aibă însă forță, cît mai multă forță, iar Dan, ca un bun și veritabil cavaler se conformează.

● În 1965 se vorbește tot mai insistent de migrațiunea... antrenorilor de patinaj artistic. În timp ce antrenorii americani au plecat să antreneze sportivii din Japonia, canadienii importă antrenori din Europa și în special din Cehoslovacia, de unde, chiar în urmă cu cîteva zile, Karel Divin (multiplu campion european), împreună cu soția sa, și ea antrenoare, au plecat cu destinația Canada, pentru a primi posturile ce li s-au oferit. Tot în Canada au plecat și triplii campioni mondiali la dans, frații Roman, în dubla calitate de «regizori» la o revistă pe gheață și de antrenori pentru sportul de performanță. În Austria, țară socotită pînă nu de mult că dispune de un lot numeros și valoros de antrenori, astăzi, în această privință, se marchează o acută criză. Cei mai buni antrenori au plecat să lucreze în străinătate, astfel că în prezent austriecii solicită și ei antrenori din Cehoslovacia. De curînd, Ungaria a dat și ea trei antrenori, solicitați de R.F. Germană și Danemarca.

● Începînd din acest an, campionatul republican de patinaj artistic se desfășoară după sistemul adoptat de majoritatea țărilor cu patinaj artistic dezvoltat. Abandonîndu-se sistemul cu șapte categorii de vîrstă (7—8 ani, 9—10 ani, 11—12 ani, 13—14 ani, 15—16 ani, 17—18 ani, seniori) s-a trecut la formula «celor patru categorii»: copii 8—12 ani, juniori I, juniori II și seniori. Participarea la ultimele trei categorii nu mai este condiționată de vîrstă, ci doar de gradul de pregătire al sportivilor. Și încă un amănunt: indiferent de gradul de pregătire, trecerea prin toate cele patru categorii este absolut obligatorie. Aceasta înseamnă că un copil, oricît de dotat ar fi, nu-și poate încerca forțele cu sportivii de la categoria seniori decît în cel de al patrulea an al activității sale pe gheață.

● Iana Mașkova, campioana Cehoslovaciei la senioare, patinatoare cu pretenții justificate la apropiatele campionate europene și mondiale, a împlinit la 26 septembrie... 16 ani. În ziua aniversării sale, la școală (este elevă în clasa a IX-a), mare i-a fost bucuria Mașkovei cînd, chemată la cancelarie, i s-a înmînat o telegramă de felicitare din partea lotului patinatorilor artistici români aflați la antrenament în R.S. Cehoslovacă. Sportivii noștri au aflat de aniversarea Mașkovei dintr-o carte poștală ilustrată. În Cehoslovacia au fost tipărite cărți ilustrate cu fruntașii sportivi ai țării, avînd pe verso date biografice complete.

CUPA AGRICULTURII
la Tîrgu-Secuiesc

I-am întrebat pe activiștii sportivi localnici:

— A mai cunoscut bătrînul dumneavoastră tîrg vreodată atîta animație, atîta ambiție pentru cucerirea trofeelor de porțelan?

Mi-au răspuns:

— Nicicînd nu am visat să avem atîta de lucru, dar și atîta bucurie! Să nu-și închipuie cineva că pentru unul fără... tradiție în așa ceva e o treabă simplă să fie gazda a peste 600 de reprezentanți din patru regiuni. Ba cazare, ba masă, ba terenuri. O adevărată Olimpiadă în miniatură. Asta ne-a fost bucuria!

Aveau dreptate oamenii!

Aproape 20 de ceasuri de întreceri la 9 ramuri de sport, cu arbitri, cu cronometre, cu pistoale de start, cu discuri, sulițe și pantofi cu cuie, cu mingi de volei, de handbal și de fotbal, cu galerii înfierbîntate, chiar și cu contestații...

Aveau dreptate oamenii!

S-au străduit și au reușit să înscrie o pagină frumoasă în cartea cu impresii de pe terenurile sportive din Tîrgu-Secuiesc. Firește, au existat și lipsuri. În primul rînd au lipsit performanțele de valoare, pentru că cel mai mult i-a stimulat pe toți «punctajul», fie pentru mîndria personală, fie pentru mîndria echipei. Dar, vor putea să se audă glasuri: «Parcă sportivii de la oraș nu fac la fel atunci cînd se înmînează la sfîrșit cupe de cristal pentru punctaj!»

Aveau dreptate oamenii!

N-ar fi stricat și niște cupe de cristal pentru cele mai bune performanțe. Sînt destule locuri... vacante în lotul pentru Mexic!

— Așa a fost acum, prima oară, debutul, cu laude, dar și cu critici. A doua oară n-o să se mai întîmple!

Le-am dat dreptate...

*
* *

La finalele de zonă ale Cupei Agriculturii de la Tîrgu-Secuiesc au participat cei mai buni sportivi din regiunile Dobrogea, Galați, Ploiești și Brașov. Ei s-au întrecut la atletism (locul I — Brașov), la gimnastică (Brașov), la ciclism (Galați), la trîntă (Dobrogea), la handbal (Brașov), la oină (Ploiești), la popice (Brașov), la volei (Ploiești), la fotbal (Galați).

Locul întîi la punctaj și cea mai mare cupă de porțelan au fost atribuite regiunii Brașov (190 de puncte). În continuare, regiunea Ploiești (152 de puncte), regiunea Galați (117 puncte), regiunea Dobrogea (110 puncte).

Cele două fotografii redau aspecte de la festivitatea de deschidere a întrecerilor și de la finala de handbal în 7 (Recolta Hărman — Victoria Comarnic: 28—14).

— h. c. —

UN PASIONAT ACTIVIST SPORTIV

Cînd îți merge vestea...

Se spune cîteodată despre unii oameni că „le-a mers vestea." Unora le merge vestea cînd fac lucruri frumoase, deosebit de folositoare, iar altora, pentru cine știe ce pocinog. Dar oricum, vestea le merge...

În aceste rînduri va fi vorba de învățătorul Acațiu Fejer din comuna Micfalău, raionul Sf. Gheorghe, despre care am auzit în mai multe ocazii numai lucruri frumoase. Cum se zice, i-a mers vestea. Vestea despre entuziasmul și pasiunea cu care muncește pentru ca tineretul și copiii din comuna lui să facă sport. N-am vrut să scăpăm ocazia de a-l cunoaște pe acest învățător și iată-ne în drum spre Micfalău.

De cum intri în comună, îți încîntă ochiul casele noi și frumoase, orînduite de o parte și de alta a șoselei asfaltate. Geamurile cu flori și cu perdele vorbesc despre gustul artistic al gospodinelor... În fața școlii, un grup de elevi lucra de zor la pavarea unei rigole, sub îndrumarea unui învățător. Ne salutăm:

— A!... Dumneavoastră sînteți de la «Sport»?

— **Da...**

— Poftiți în cancelarie, la tov. director... Îi place foarte mult sportul.

— **Îl căutăm pe tovarășul Fejer.**

— ...Eu sînt.

— **Foarte bine, în cazul acesta vom sta puțin de vorbă...**

Aici, în cancelarie, tovarășul director Anton Balaș, îndată ce a auzit de unde sîntem, ne-a spus:

— Păcat că n-ați venit duminică la Mediaș, unde a avut loc faza pe regiune a «Cupei Agriculturii». Membrii asociației sportive a comunei noastre, «Brigada roșie», au avut o comportare foarte frumoasă.

— **? ? ?**

— Ne-am întors acasă cu 3 cupe.

Tovarășul Fejer le-a și adus pe masă. Siluetele lor de faianță albă lucesc în lumina soarelui de toamnă. Ele vin să încununeze strădania unor oameni care iubesc sportul.

— **La ce discipline le-ați cîștigat?**

— La gimnastică, oină și fotbal. Tovarășul Fejer e «motorul»..., **ne spune tovarășul director.**

— **Nu degeaba i-a mers vestea...**

Acațiu Fejer intervine modest:

— Adevărul este că aici în comună toți iubesc sportul și ne ajută foarte mult.

Gazdele ne conduc apoi în curtea școlii. Ordinea și curățenia sînt primele impresii. În fundul curții, în stînga, sînt terenurile de handbal și volei, în dreapta «sala de gimnastică în aer liber», unde sînt instalate inelele, bara, un portic de gimnastică și «un cerc umblător». Într-un cuvînt, un mic «complex sportiv», realizat prin munca elevilor în timpul verii, sub îndrumările harnicului și pasionatului învățător.

— **Am impresia, tovarășe învățător, că vreți să faceți concurență centrului «23 August»!**

— Oarecum...

— **Cum stați cu echipamentul?**

— Avem mingi de handbal, de volei, de fotbal, de oină, schiuri, costume de gimnastică. Veniți să vedeți «zestrea» școlii!

Magazia de materiale și de echipament poartă și ea amprenta unor mîini de bun gospodar. Acațiu Fejer îmi citește gîndurile și... întrebarea.

— Organizăm cu elevii, de două ori pe an, serbări sportive tradiționale. În prima duminică a vacanței de primăvară și în prima duminică după sfîrșitul anului școlar. Sîntem la a IV-a ediție. Programul cuprinde exerciții acrobatice, piramide, trîntă, ridicări de haltere, jocuri distractive cum ar fi «șapca veselă». Aceste serbări sînt foarte gustate de către cei din comună, iar din încasări cumpărăm echipament și materiale sportive.

Iată cîteva spicuiri din frumoasele realizări ale unui învățător căruia pe drept i-a mers vestea...

E. DOBINCĂ

O «piramidă» a elevelor din Micfalău

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

Portret în miniatură: ION VASILE (Jiul)

Spunem «în miniatură» comparînd portretele jucătorilor din «A» cu cele care apar uneori la rubrica noastră. In realitate, portretul ar avea toate motivele să fie alăturat celor în care sînt prezentați jucători din prima categorie. Într-adevăr, Ion Vasile — portarul echipei Jiul Petrila care activează în categoria B fost la U.T. Arad — s-a impus destul de repede prin calitățile care l-au consacrat titular în echipa sa: mobilitate, plasament, detentă, curaj și o foarte mare concentrare în timpul meciurilor.

De altfel, fotografia alăturată ne scutește de prea multe comentarii...

AUREL DULA
— Petrosani —

TEORIE și PRACTICĂ

Centrul de copii de la clubul Tractorul Brașov obține rezultate tot mai frumoase. Cei 50 de copii, împărțiți pe grupe de vîrstă, primesc îndrumări în tainele jocului de fotbal din partea profesorului antrenor Alexandru Muta. Imaginile alăturate ne redau două aspecte din pregătirea practică a micilor fotbaliști

1) Profesorul Al. Muta explică pe tablă o acțiune inițiată din apărare.

2) Iată, concret, cum se lovește balonul...

C. GRUIA
— Brașov —

POȘTA REDACȚIEI

MARIAN CERNEA — Com Voluntari. Deși ați căutat, nu ați reușit încă să vă procurați regulamentul jocului de handbal. Regretăm dar noi nu-l putem publica în revistă, așa cum doriți dv. Vă dăm însă un sfat: solicitați-l federației de specialitate, căreia îi puteți scrie pe adresa: F.R.H. București, str. Vasile Conta nr. 16. Sau, mai bine, Editurii UCFS...

MIOARA LEPĂDAT — Oltenița. 1) Haidu, portarul echipei Steaua, s-a născut în comuna Rîșnov, regiunea Brașov, la 3 iunie 1942. Are 1,90 m înălțime și 86 kg. 2) Fotbalistului ploieștean Boc îi puteți scrie pe adresa clubului Petrolul: str. Stadionului nr. 26, Ploiești. 3) Fiul jucătorului Pavlovici de la Steaua se numește Orlando. De gustibus...

OCTAVIAN LUPEI — Arad. 1) Odată cu prezentarea echipei U.T.A., care va urma și pe care o așteptați cu atîta nerăbdare, veți afla și amănuntele cerute privitoare la Țîrlea și Floruț. 2) Regretăm, dar noi nu ținem o evidență a jucătorilor care, trăgînd la poartă, nimeresc barele, chiar dacă aceștia fac parte din echipa Braziliei, campioana mondială.

SABIN SÎRBA — Com. Rîbița. Volumul «Eu sînt Pele» nu a fost tradus în țara noastră. Au apărut însă cîteva fragmente din cartea celebrului fotbalist brazilian în ziarul Sportul popular. Revedeți colecția anului 1962, luna februarie.

VICTOR ȘUȚU — Com. Brebu. Pentru rezolvarea problemei care vă interesează atît de mult, vă sfătuim să urmați indicația primită din partea revistei «Sport și tehnică».

PETRE VOINEA — Hunedoara. În lotul fotbaliștilor de la Steaua sînt trei portari: Carol Haidu, Vasile Suciu și Gheorghe Gornea. Ultimul nu este hunedorean, așa cum credeți dv. Gornea s-a născut la Sinaia, la 2 august 1944. În privința lui Bujor Hălmăgeanu însă, aveți dreptate: s-a născut la Timișoara și nu la Ploiești cum susține seful echipei în care lucrați.

TEREZIA MEȘTER — Com. Pîncota. Vă felicităm pentru rezultatele frumoase obținute la aruncarea greutății și pentru... dîrzenia cu care practicați și alte sporturi (sperăm că piciorul pe care vi l-ați accidentat jucînd popice s-a vindecat între timp). Vă sfătuim să renunțați la antrenamentele cu greutatea de... 10 kg. Pentru vîrsta dv. greutatea de 3 kg este cea mai indicată. Recordul nostru republican la senioare (cu greutatea de 4 kg) este 16,53 m și aparține Anei Sălăgean.

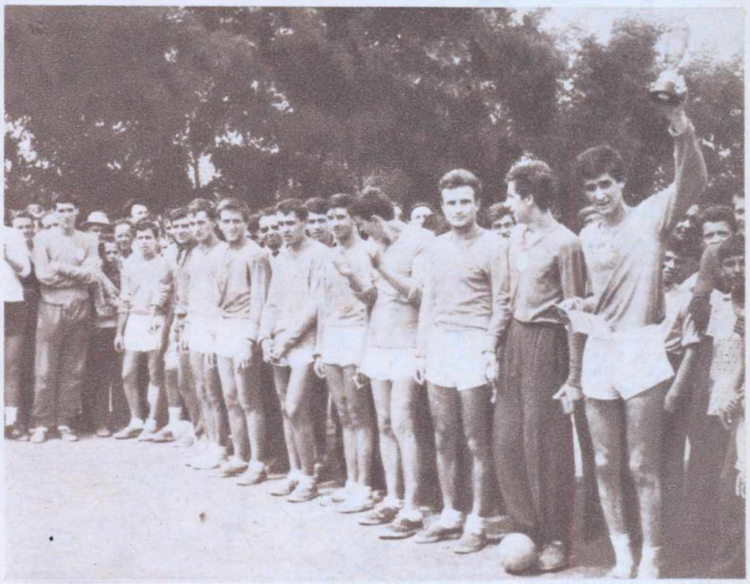
ALEXANDRU MITU — Constanța. 1) Fostul boxer Mircea Dobrescu nu a reușit nici o dată să cucerească medalia de aur la Campionatele europene. Cele mai bune rezultate ale sale în această competiție au fost realizate în 1955 la Berlin și în 1957 la Praga, unde a obținut medalii de argint. 2) Tînărul nostru campion la categoria mijlocie, boxerul Gheorghe Chivăr, s-a născut la 14 februarie 1946 în Bucuresti,

VASILE FLORESCU — Bușteni. Prima ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă a avut loc în anul 1924 la Chamonix, unde s-au întrecut 293 de concurenți din 16 țări. La ultima ediție, cea de anul trecut de la Innsbruck, la startul probelor s-au prezentat 1 332 de sportivi din 36 de țări.

ION BALUNICĂ — Suceava. 1) Handbaliștii de la Dinamo București sînt pregătiți de antrenorul emerit Oprea Vlase. 2) Handbalul nu a figurat în programul Jocurilor Olimpice decît la două ediții: Berlin (1936) — învingătoare echipa Germaniei și Helsinki (1952) unde, de fapt, a avut loc o simplă demonstrație.

ILIE DUMITRU — Craiova, AL. BOTICAȘ și ADRIAN BALOMIRI — Timișoara. În revista noastră vor fi prezentate absolut toate echipele din categoria A, deci și cele simpatizate de dv. Așa că... aveți puțintică răbdare!

POȘTA REDACȚIEI

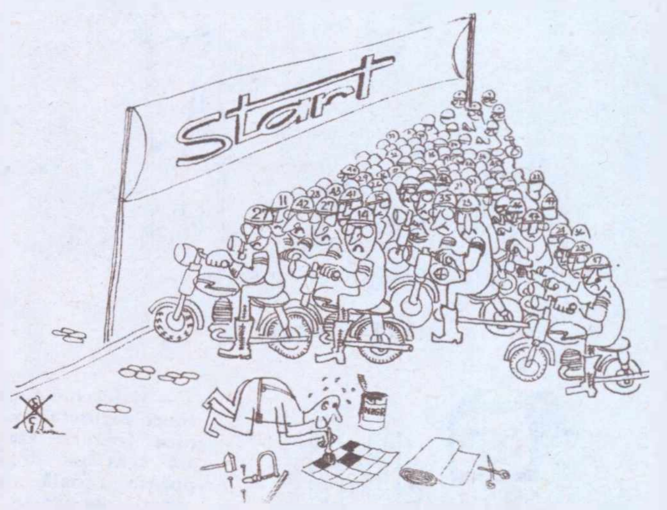

VITRINA CU TROFEE...

Vitrina cu trofee... a Clubului sportiv școlar din București s-a îmbogățit cu încă o cupă: cea cucerită de elevii handbaliști odată cu titlul de campioni republicani de juniori. Terminînd neînvinși turneul final al campionatului republican, desfășurat la Bîrlad, școlarii bucureșteni au primit răsplata bunei si constiincioasei lor pregătiri.

Iată-i în fotografie imediat după primirea cupei și titlului de campioni republicani de juniori.

ELIADE SOLOMON
— Bîrlad —

FĂRĂ CUVINTE

Desen de **OCTAVIAN COVACI**

MAGAZIN sportiv

SIMETRIE

Munţii noştri oferă iubitorilor de drumeţie, frumuseţi de neuitat. Iată alăturat o fotografie care pledează în favoarea acestei afirmaţii. O puteţi privi şi invers. Veţi avea aceeaşi splendidă imagine. Faptul se datoreşte, după cum se poate observa privind cu mai multă atenţie, oglinzii lacului pe malul căruia trec cei patru drumeţi.

Frumuseţile munţilor vă aşteaptă!

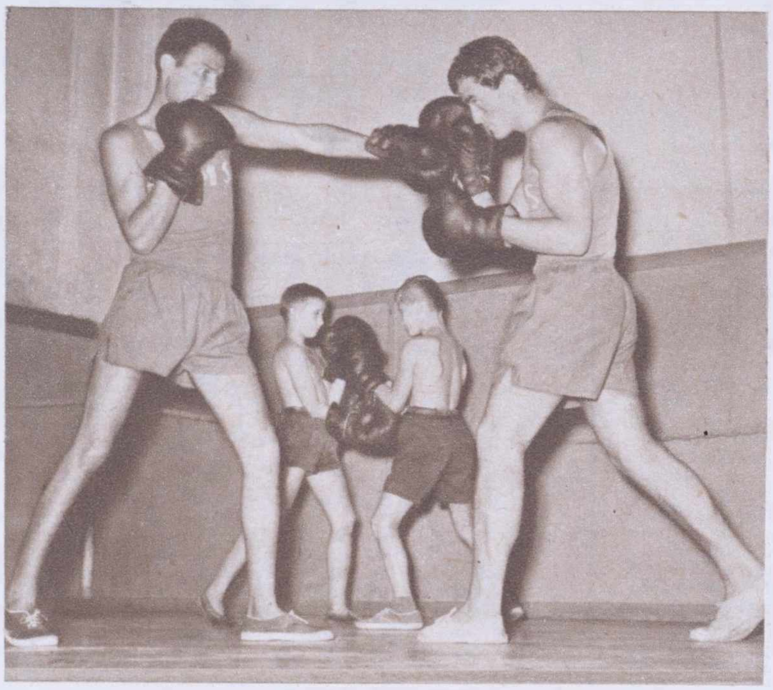
IOLI – ARUNCĂTOARE DE GREUTATE

Instantaneul o prezintă pe recordmana mondială la săritura în înălţime Iolanda Balaş într-o postură cu totul neobişnuită: aceea de aruncătoare de greutate. Faptul nu conţine nici cea mai mică urmă de extravaganţă, ci pur şi simplu dorinţa maestrei emerite a sportului de a contribui la deplinul succes al echipei sale — Steaua — în campionatul republican. Faptul cel mai curios îl constituie însă prezenţa la startul aceleiaşi probe, alături de Ioli, tot a unei săritoare în înălţime, Niculina Balea. Întrebăm: De ce? Oare dacă clubul Steaua n-ar fi avut săritoare în înălţime s-ar fi recurs pentru această probă la serviciile aruncătoarelor de greutate?

METODE...

În şedinţele de antrenament la mănuşi dintre Gheorghe Bucur (cat. mijlocie) şi Tache Dumitroaie (cat. grea) pot fi observate, ca o umbră a celor doi, «miniaturile» de boxeri Romică Lazăr (elev în clasa a V-a a Şcolii generale de 8 ani, nr. 6) şi Virgil Gheorghiu (elev în clasa a V-a a Şcolii generale de 8 ani, nr. 10). Adesea trag cu coada ochiului la acţiunile colegilor mai mari întru-ale sportului, pe care caută să-i imite cît mai fidel şi... pe moment. Este o metodă de iniţiere promptă, pe care Ludovic Ambruş, antrenorul pugiliştilor de la C.S.M.S. Iaşi o aplică cu succes. Numai aşa se explică cum Ludovic Ambruş şi antrenorul secund, Leonida Gheorghiu, reuşesc să facă faţă numărului mare de sportivi pe care îi pregătesc: peste 70 de boxeri (copii, juniori, seniori).

Pe cînd şi rezultate de valoare?

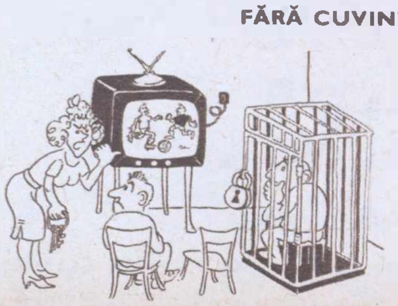
CUNUNA DE LAURI

Iată, în sfîrşit, şi o cunună de lauri adevărată, pe care Ioana Petrescu a primit-o ca răsplată a victoriilor sale la ultima Balcaniadă de la Atena. Şi-o aşează singură, acum, pe cap, iar soţul ei abia aşteaptă să-i facă o fotografie. Momentul idilic ne invită să deschidem volumul cu versuri de Coşbuc şi să ne oprim în faţa poeziei «La oglindă». Alegem strofa a treia:

Asta-s eu! Şi sînt voinică!
Cine-a zis că eu sînt mică?
Uite, zău, acum iau seama
Că-mi stă bine-n cap năframa,
Şi ce fată frumuşică
Are mama!

FĂRĂ CUVINTE...

— Îi deschid după meci, vecine! Duminica trecută, cînd s-a tras pe lîngă poarta goală, a spart televizorul...

Desene de

PETRU GAVRILIU

MAZZOLA, DUPĂ 19 ANI...

Fotografia din stînga nu vă prezintă o imagine neobișnuită: pe un teren de fotbal, un puști dă cu piciorul într-o minge. Toți puștii de pe lume, cînd văd o minge, dau cu piciorul în ea...

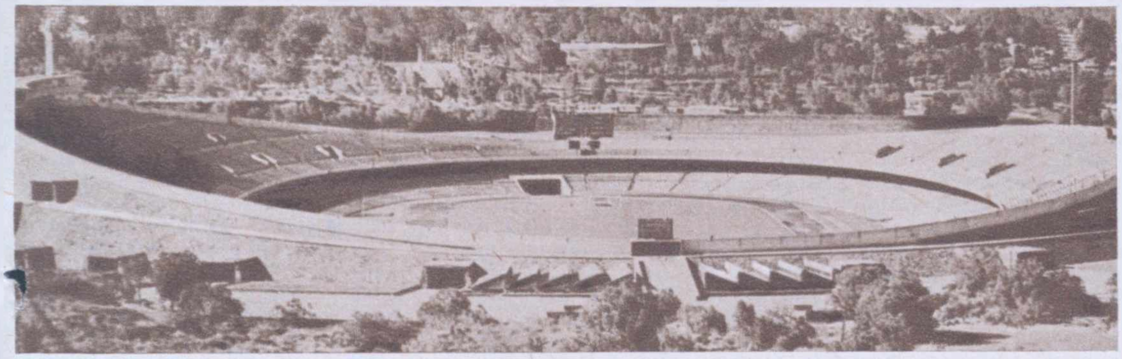
Acest mic fotbalist pe care îl vedeți, urmărit cu drag de tatăl său, a devenit însă cu timpul un mare fotbalist, la propriu și la figurat, așa cum vă demonstrează fotografia (din dreapta) în care îl recunoașteți, desigur, pe Sandrino Mazzola, renumitul atacant al lui Internazionale.

Tatăl său, nu mai puțin celebrul Valentino Mazzola, n-a apucat să vadă decît... începuturile fotbalistice ale lui Sandrino fiindcă avea să-și piardă viața în tragicul accident de avion din 1949, de la Superga.

PISICUȚA BUCLUCAȘĂ

În timpul desfășurării meciului dintre echipele U.R.S.S. și Danemarcei din cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal, pe marele stadion din Copenhaga, jocul a trebuit să fie oprit (timp de cîteva minute) pentru a se elimina de pe teren un «suporter» neașteptat — o pisicuță care, scăpînd de vigilența gardienilor, a pătruns... într-un moment de... entuziasm pe terenul de joc, atrasă de rostogolirea mingii de fotbal.

PROIECT 1968: 100.000 LOCURI

Pe agenda Comitetului olimpic mexican figurează, printre altele, și mărirea capacității stadionului Universitaria (din Ciudad Universitaria — orașul universitar), de la 60 000 la 100 000 de locuri. Desigur că acest proiect va întîmpina o sumedenie de greutăți de construcție, dată fiind actuala sa concepție. În orice caz, ambiția și priceperea proiectanților și constructorilor mexicani vor reuși să învingă aceste dificultăți, fără a dăuna laturii estetice.

În imagine, o vedere panoramică a stadionului Universitaria.

OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN 4 ANI S-A TERMINAT LA BUCUREȘTI!

În această toamnă pe străzile Capitalei noastre a apărut o mică camionetă, avînd scris pe una din laturi titlul «Expédition Alexandre», *sub care era schița mapamondului, cu traseul urmat în jurul lumii prin: Paris–Berlin–Moscova–București–Istanbul–Teheran–Delhi–Hong Kong–Tokio–Singapur – Djakarta–Melbourne–Lima–Mexico City–San Francisco–New York–Montreal–Paris, de unde a venit iarăși la București! Reîntoarcerea la noi este explicabilă, căci această expediție «În căutarea marionetelor lumii» — după cum scrie pe cealaltă parte a mașinii — în executarea unui film pentru* UNESCO, *nu se putea termina decît în capitala țării noastre, deoarece aici avea loc* «Cel de-al III-lea Festival internațional al teatrelor de păpuși și marionete».

În total, expediția a străbătut peste 130 000 kilometri în jurul pămîntului (ceea ce este desigur o performanță automobilistică remarcabilă) după cum ne-au declarat cei trei participanți, Philippe Genty, Alexandre Brunner *și* Michiko Tagawa, *care au dovedit multă îndemînare și o mare rezistență, pentru a putea străbate cu bine asemenea distanțe mari, pe drumuri adeseori grele.*

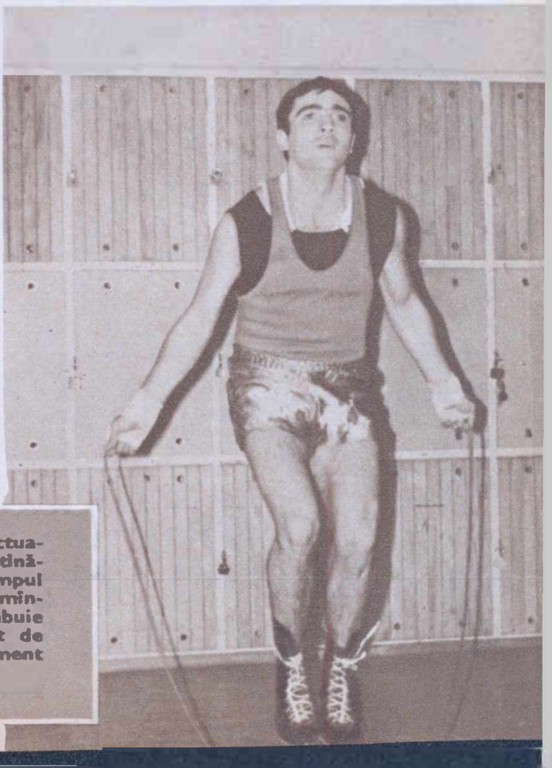

O NOUĂ STEA A NATAȚIEI

Foarte tînăra înotătoare Karen Muir, de 13 ani, care a cîștigat cursa de 100 m spate la concursul internațional din Blackpool, se anunță a fi o viitoare adversară de clasă pentru americanca Ferguson și franțuzoaica Kiki Caron.

Iat-o fotografiată în Trafalgar Square din Londra, după excelentele ei recorduri. Ea apare a gîndi de pe acum la viitoarele Jocuri Olimpice din Mexic, cînd va fi în plină... maturitate sportivă.

ANTIDOTUL KILOGRAMELOR SUPLIMENTARE

Marcel Cerdan — junior — este un boxer bine cunoscut în Franța. Unii specialiști afirmă chiar cu îndrăzneală că tînărul Marcel poate deveni la fel de celebru ca tatăl său care, după cum se știe, a fost campion mondial la categoria mijlocie (Marcel Cerdan — senior și-a pierdut viața într-un tragic accident de avion).

Acum, Cerdan — junior se pregătește pentru actualul sezon pugilistic. Agențiile de presă anunță că tînărul boxer s-a îngrășat cu cîteva kilograme în timpul vacanței (cînd mama lui a avut grijă să-i prepare mîncărurile preferate). În asemenea cazuri — cînd trebuie să slăbești — exercițiile cu coarda sînt deosebit de utile. Iată-l pe Marcel Cerdan în sala de antrenament a lui Philippe Filippi din Neuilly.

MICA ENCICLOPEDIE „SPORT"

ATRACȚIA ȘTACHETEI

Dezvoltarea în decursul anilor a probei de săritură în înălțime a constituit o luptă continuă pentru găsirea celor mai eficiente mijloace și metode de învingere a înălțimilor. În acest scop, nu numai practica atletismului a fost chemată să-și aducă contribuția, ci și unele științe ajutătoare, cum ar fi biomecanica. Prin biomecanică a fost elucidată problema deplasării centrului de greutate în timpul zborului deasupra ștachetei. De aici s-a pornit la evoluția tehnicii, adică de la simpla pășire la «rostogolirea ventrală», de la naturalețea cu care membrii tribului Watushi își săreau propria înălțime, pînă la stabilirea grosimii tălpii pantofului de sărit. În încercările de a sări cît mai sus s-a recurs la mijloace mai mult sau mai puțin permise, de la mușuroiul de termite pe care-l băteau membrii triburilor africane, pînă la pantofii cu arc și talpă îngroșată.

Primele rezultate oficiale pe care le cunoaștem (ne referim la înălțimile trecute de bărbați) datează din anul 1834, cînd s-a sărit 1,83 m. Primii care sar 1,90 m sînt doi atleți englezi: M.J. Brooks și M. Glacebrook, în 1873. Aceștia foloseau cel mai simplu procedeu — «pășirea». În 1895 îl notăm pe micul M.F. Sweeney, care reușește să sară cu o «foarfecă» peste ștacheta înălțată la 1,97 m. Se credea că granița celor 2,00 m va fi trecută chiar în anul următor, anul primei Olimpiade moderne. Nu a fost însă așa, deoarece a trebuit să se aștepte tocmai pînă în anul 1912, cînd uriașul George Horrine reușește 2,008 m, primul record mondial omologat. Stilul lui Horrine era un fel de variantă a «rostogolirii laterale». El este perfecționat de Harold Osborne care, deși nu măsura decît 1,78 m, sare 2,038 m în stilul ce avea să-i poarte numele.

În 1936, Cornelius Johnson și David Albritton reușesc în același concurs 2,076 m. Johnson, campion olimpic la Berlin, folosea o variantă perfecționată a «rostogolirii laterale dorsale». În ceea ce-l privește pe Albritton, acesta este primul care folosește rostogolirea ventrală. Patru ani mai tîrziu se trece peste 2,108 m. Autor: Lester Steers. Recordul său rezistă timp de 12 ani, pînă cînd gigantul Walter Davis (2,05 m înălțime), campion olimpic la Helsinki, sare 2,124 m printr-o «rostogolire laterală». Cu toate acestea, era clar ca tehnica viitorului va fi «rostogolirea ventrală», ea căpătînd din ce în ce mai mulți adepți. Succesul noului stil nu se lasă mult așteptat și «pantera neagră» — Charles Dumas — realizează 2,149 m în 1956, iar puțin mai tîrziu cucerește și titlul olimpic. E interesant de menționat că Dumas deși a abandonat 8 ani această probă, reușește în 1964 performanța de 2,143 m!

Anul 1957 se impune prin recordul lui Iuri Stepanov — 2,162 m. Acest record are o dublă semnificație. Este pentru prima oară că americanii sînt detronați de pe soclul recordurilor mondiale la săritura în înălțime. În al doilea rînd, în căutarea «noului», Stepanov prezintă o inovație: pantof cu talpă îngroșată, avînd pingeaua de plută, pîslă sau alt material ușor care asigura un avantaj de cîțiva centimetri. De fapt, inovația lui Stepanov nu este ceva... nou, deoarece încă în 1937 M. Walker stabilise două recorduri mondiale sărind 2,08 m și 2,09 m cu un pantof cu talpă îngroșată. Și alți săritori reușesc rezultate miraculoase cu acest fel de pantof, rezultate la care nici nu s-ar fi gîndit în condiții normale, pînă în momentul cînd comitetul tehnic al Federației Internaționale de Atletism stabilește grosimea tălpii pantofului la maximum de 13 mm.

În 1960, un tînăr negru cu calități și fizic deosebite (19 ani, 1,97 m, 88 kg) — John Thomas — doboară de 4 ori consecutiv recordul, fiind primul care trece peste granița celor 2,20 m, reușind 2,229 m. Și totuși, el nu va fi campion olimpic, deoarece întrecerea nervilor de pe stadionul Centomila din capitala Italiei este mai tare decît pregătirea fizică. El cedează locul întîi sovieticului Robert Șavlakadze și locul doi unei tinere speranțe — Valeri Brumel, ambii cu 2,16 m.

Valoarea excepțională a lui Brumel este relevată începînd din anul 1961, cînd doboară de 6 ori recordul mondial, ducîndu-l în imediata vecinătate a lui 2,30 m (2,28 m — în 1963). Cu un an mai tînăr decît Thomas, dar cu un gabarit inferior (1,85 m și 77 kg), Brumel cucerește de cîteva ori titlul de cel mai bun sportiv al lumii, în urma unor anchete ale specialiștilor mondiali. Și deoarece cununei îi mai lipsea numai o singură frunză, Valeri o așează la Tokio, cînd cucerește și medalia de aur, cu 2,18 m, după o dispută pasionantă cu vechiul său rival Thomas, care reușește același rezultat.

Toți folosesc «rostogolirea ventrală» cu diferite variante, în funcție de aptitudinile, mobilitatea și capacitățile personale ale săritorilor respectivi. Stilurile celelalte devin o raritate în competiții, astfel încît chiar la cursurile școlare numărul celor care folosesc alte procedee este din ce în ce mai redus.

Deși la prima vedere apare ca hotărîtoare înălțimea sportivului în obținerea de rezultate superioare, trebuie să arătăm că practica a infirmat aceasta, întrucît nu înălțimea săritorului, ci *calitățile îmbinate cu munca* au suplinit de multe ori diferența de statură. Istoria probei cunoaște nenumărate exemple de săritori sub 1,75 m înălțime, chiar și de 1,65 m! care au sărit peste 2 metri. Să dăm un singur exemplu, de la noi din țară Eugen Ducu, care avînd numai 1,74 m înălțime a sărit cu 35 cm peste propria sa înălțime!!

Faptul că în ultimii ani recordul a trecut Oceanul, pentru a poposi pe bătrînul Continent, naște întrebarea «există un duel Europa-S.U.A.?» Este știut că pînă în 1956 toate marile întreceri ale probei reveneau săritorilor americani, săritura în înălțime fiind considerată apanajul acestora. Apariția pe firmamentul mondial a săritorilor sovietici, ca urmare a marelui progres făcut de ei, a infirmat acest lucru, ducînd la concluzia că pregătirea este cea care joacă rolul primordial în confruntarea «talentelor». În afară de Brumel și Stepanov, au mai realizat performanțe deosebite și alți săritori sovietici. Să-i cităm numai pe Kașkarov, Bolșov, Șavlakadze, Sitkin, Hmarski. În 1964—1965 diferența dintre Brumel și «urmăritori» s-a micșorat. Ba mai mult, s-au ridicat și alți săritori cu rezultate foarte înalte. Este destul să-l menționăm pe atletul Ni Ci-cin (R.P. Chineză) — 2,24 m, pe polonezul Edward Czernik — 2,20 m, pe Anthony

1

2

Sneazwell (Australia) — 2,20 m, pe suedezul Stig Petterson de o constanță deosebită în jurul a 2,15 m.

Pentru a reface terenul pierdut, americanii au pornit în căutarea de elemente tinere care să-i înlocuiască pe Thomas și Dumas. Sfîrșitul anului 1964 a fost îmbucurător pentru ei în întrecerea cu U.R.S.S. și Europa, deoarece în timp ce sovieticii au avut numai 10 săritori peste 2,07 m, americanii au ridicat nu mai puțin de 30 peste această înălțime. Și, totuși, sezonul anului 1965 a constituit un nou triumf pentru cuplul Brumel-Bolșov în marile concursuri la care au participat. Din nou duelul a fost cîștigat de europeni.

În această luptă neîntreruptă cu stacheta noi ne-am prezentat pe firmamentul mondial cu un singur săritor de mare valoare — Ion Söter. În perioada 1947—1956, el a doborît de 14 ori recordul țării, a ocupat locul VI la Jocurile Olimpice de la Helsinki, înaintea unor adversari deosebit de valoroși, și a fost în fiecare an printre primii din Europa, iar în perioada 1950—1953 — primul săritor european. Stilul și-a pus amprenta și pe căutările lui spre progres. Astfel, de la 2,03 m în «foarfecă» (una dintre cele mai bune performanțe din lume în acest stil) a trecut la «rostogolire ventrală», reușind 2,055 m. Un accident stupid, suferit în 1954, l-a împiedicat să-și îndeplinească obiectivul, la care valoarea îi dădea tot dreptul: titlul de campion european. Și, în timp ce el — care sărea, la fiecare antrenament, de zeci de ori peste 2,00 m, ba mai mult chiar (la un antrenament în 1952 a trecut 2,10 m!) — stătea cu piciorul în gips, suedezul Bengt Nilsson cucerea titlul de campion al Europei cu numai 2,02 m...

«Urmașul» său, Cornel Porumb (1,90 m, 80 kg), un tînăr tot atît de dotat, dar parcă nu la fel de ambițios, urcă recordul la 2,11 m și termină pe locul 11 la Roma (1960), în timp ce marele Dumas ocupa locul 6 cu același rezultat.

Mirajul ștachetei este atît de puternic, încît în ultimii ani 8 săritori români trec peste 2,00 m. Dintre ei, Alexandru Spiridon și Eugen Ducu realizează 2,09 m. Cel mai tînăr dintre toți, și de la care se așteaptă și cel mai mult, este însă Șerban Ioan (17 ani, 1,93 m) care a realizat 2,03 în sală și 2, 036 m în aer liber. Calitățile, fizicul și perseverența lui sînt o garanție a unor rezultate care să ne permită ca în 1968 să ocupăm iarăși un loc în finala olimpică, la proba de săritură în înălțime.

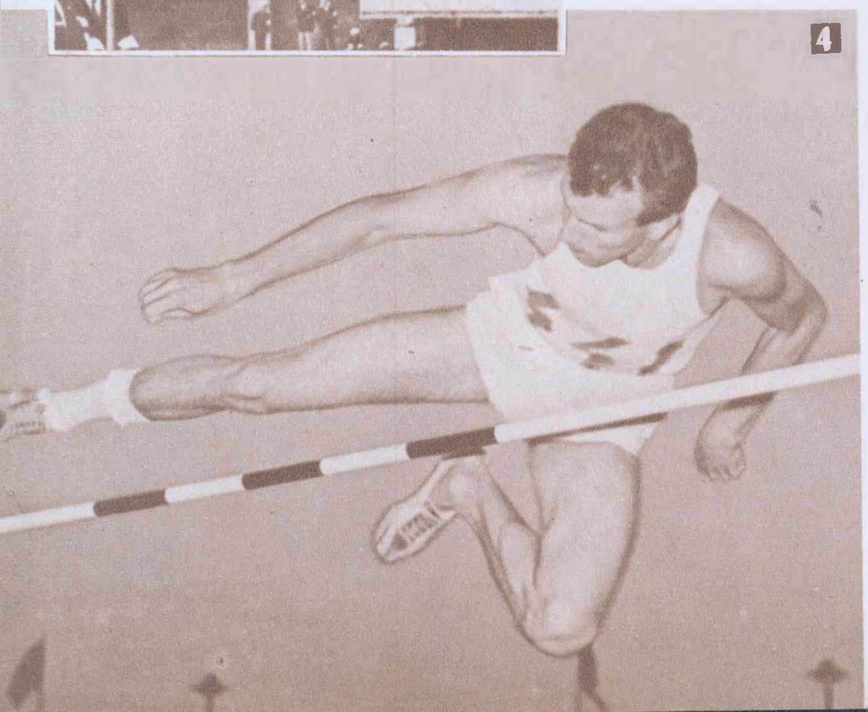
NICOLAE MĂRĂȘESCU

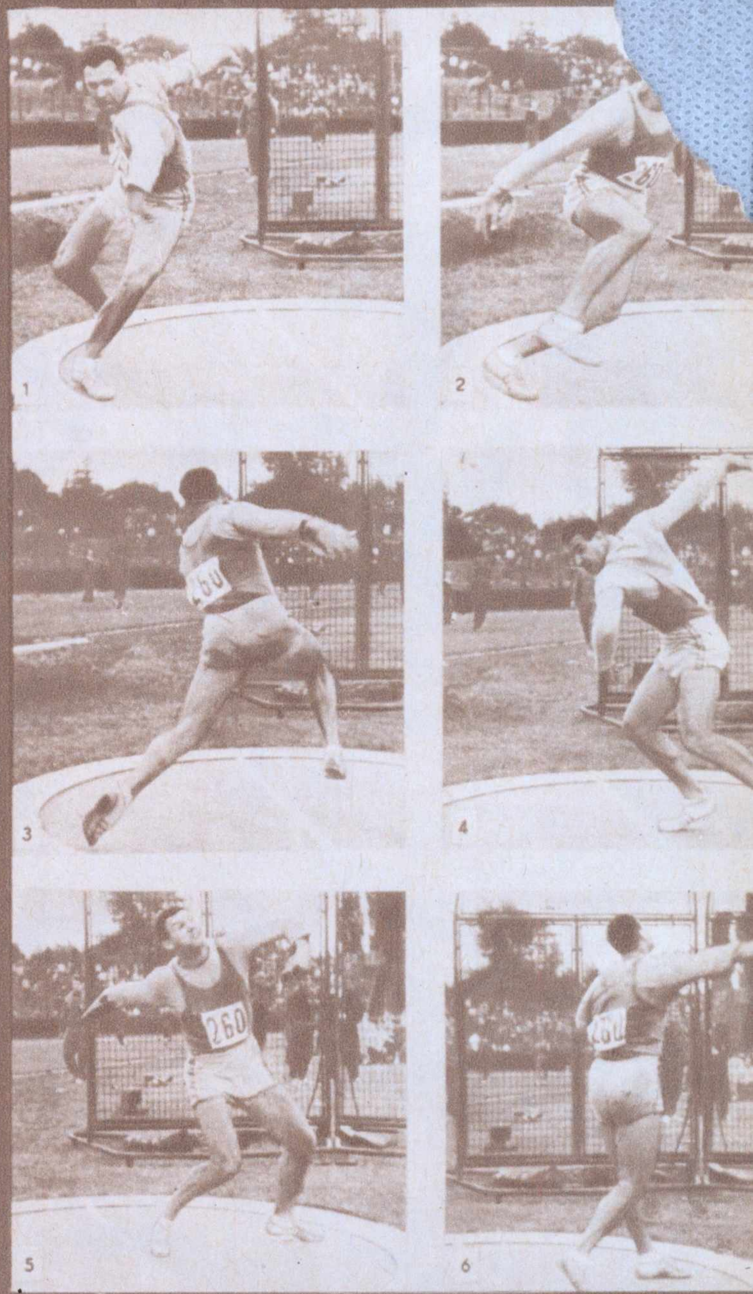
3

1. Valeri Brumel
2. Edward Czernik
3. Anthony Sneazwell
4. Cornel Porumb

4

Ludvig Danek

Un nume care nu mai are nevoie de o prezentare deosebită, dat fiind că aparține atletului care a devenit cel mai valoros și mai constant aruncător de disc din lume. Iată, pe scurt, cîteva date privitoare la acest atlet cehoslovac: s-a născut la 6 ianuarie 1937, la Horice; gabaritul: 1,93 m și 104 kg; antrenor — fostul aruncător Jan Vrabel; a doborît de două ori recordul mondial: 64,55 m în 1964 — 65,22 în 1965; în 1963 a stabilit recordul european: 60,97 m.

Evoluția performanțelor pe ani: 1955 40,93 m; 1956 42,67 m; 1957 45,72 m; 1958 nu a aruncat; 1959 nu a aruncat; 1960 50,38 m; 1961 51,47 m; 1962 56,59 m; 1963 60,97 m; 1964 64,55 m; 1965 65,22 m.

La Jocurile Olimpice de la Tokio s-a clasat pe locul secund, după triplul campion olimpic Alfred Oerter (S.U.A.).

A aruncat în diferite concursuri de 54 de ori peste 60 de metri. Cele mai bune aruncări ale sale: 65,22 m (1965), 64,55 m (1964), 64,32 m (1965), 64,08 m (1965), 63,64 m (1965), 63,56 m (1964), 63,26 m (1965), 63,09 m (1965), 63,01 m (1965), 62,94 m (1965).

Ilustrația: kinograma aruncării record — 65,22 m — a lui Danek.

SPORT

Redacția și administrația: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Scînteia, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14 15 16.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbuțean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

43 806 Lei 2,50

DERBIUL CAMPIONATULUI DE HOCHEI

După dubla victorie a reprezentativei noastre în fața echipei de hochei a Ungariei (6—3; 5—1), campionatul republican a reintrat în atenția sportivilor români odată cu disputarea celui de al doilea tur al acestei importante competiții interne.

Jocurile dintre echipele de hochei Steaua și Voința Miercurea Ciuc, principalele pretendente la titlul de campioană republicană, au ocazionat întotdeauna dispute de mare atractivitate. Iată în fotografia noastră un aspect de la întîlnirea acestor două formații fruntașe, în primul tur al campionatului republican (rezultat final: 5—1 pentru echipa bucureșteană). Ötvös (cu spatele) a preluat pucul în timp ce coechipierul său Ferenczi încearcă să-l rețină pe Calamar (Steaua). Balint, cu crosa ridicată este și el gata să intervină.

Foto: P. ROMOSAN